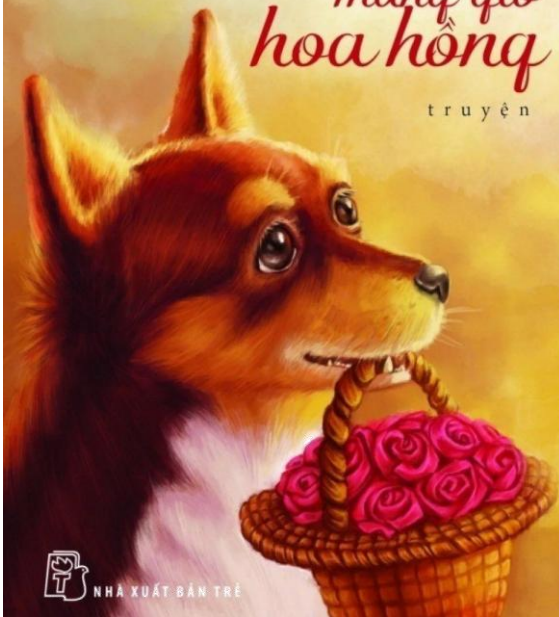

nguyễn nhật ánh

*Con chó nhỏ
mang giỏ
hoa hồng*

truyện

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Con chó nhỏ mang giỏ hoa hồng

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Công ty phát hành: NXB Trẻ

Nhà xuất bản: NXB Trẻ

Trọng lượng vận chuyển (gram): 320

Kích thước: 13 x 20 cm

Số trang: 260

Ngày xuất bản: 01-2016

Typer: ruarongruoi & BibiNguyen1

Chia sẻ ebook: Taisachmoi.com

Giới thiệu:

Chương 1: Suku thiên thần

Chương 2: Haili, Êmê và cuộc chiến quyền lực.

Chương 3: Pig đã trở thành con chó tai cụp như thế nào

Chương 4: Cuối cùng là Batô, con chó kẻ chuyên

Phần ngoại truyện: Di Tám ở Úc và Suku ở Việt Nam

Giới thiệu:

Con Chó Nhỏ Mang Giỏ Hoa Hồng là tác phẩm mới nhất của nhà văn chuyên viết cho thanh thiếu niên Nguyễn Nhật Ánh, nối tiếp sau Bảy bước tới mùa hè, Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh... gây sóng gió thị trường sách năm 2015.

5 chương sách với 86 câu chuyện cực kỳ thú vị và hài hước về 5 con chó 5 loài 5 tính cách trong 1 gia đình có 3 người đều yêu chúng nhưng theo từng cách riêng của mình. Các câu chuyện về tình bạn giữa chúng với nhau, giữa chúng với chị Ni, ba mẹ, khách đến nhà... thực sự mang lại một thế giới trong trẻo, những đoạn đời dễ thương quyến rũ tuổi mới lớn.

Một quyển sách lôi cuốn viết cho tất cả chúng ta: trẻ con và người lớn. Cuộc đời của 5 con chó nhỏ: Haili, Batô, Suku, Êmê và Pig được tái hiện như đời sống của mỗi con người: tình bạn, tình yêu, đam mê, lòng dũng cảm, sự sợ hãi, và những ước mơ...

=====

Chương 1: Suku thiên thần

1

Suku là một thằng cún nói chung ai nhìn cũng thích.

Đôi mắt tròn, đen lay láy, ngây thơ ngơ ngác, mỗi khi nhìn ai là khiến người ta phải động lòng.

Cún là theo thói quen hồi bé, chứ thật ra chúng tôi đã sống bên nhau nhiều năm rồi, tóm lại đã qua tuổi vị thành niên từ lâu.

Dù vậy, so với thời niên thiếu bộ dạng của thằng suku không thay đổi là mấy. Nó chỉ có béo lên vì ăn nhiều quá.

Suku có đôi tai dài. Lông nó màu trắng, óng ánh và xoắn từng cụm, phủ dày từ chòm đầu đến tận các ngón chân

- trông nó giống hệt một con cừu. Khi nó nằm im, rất nhiều người tưởng nó là một con chó nhồi bông. Suku xinh đẹp như thế, tiên nhiên ai cũng muốn vuốt ve. Rất nhiều người bị bề ngoài của nó đánh lừa, nhưng chuyện đó tôi kể sau.

Như đã nói, thằng suku bây giờ trông bảnh bao, nhưng đã bắt đầu ục ịch. Lý do thì ai trong nhà cũng có thể chỉ ra: Suku không những ăn nhiều mà khẩu vị của nó có thể dung nạp mọi thứ thức ăn, mọi loại mùi vị. Những con chó khác, như con Haili con Pig, con Êmê và cả tôi nữa chỉ ăn những thứ gì mình thích. Suku thì khác. Nó ăn cơm, ăn xương, ăn bánh, ăn kẹo, ăn mọi thứ trái cây, nói chung thứ gì dạ dày tiêu hóa được là nó không bao giờ từ chối. Có vẻ như nó có thể nói "không" với tình yêu chứ nhất định

không bao giờ nói "không" với thức ăn.

Chị Ni đặt cho nó biệt danh là "cỗ máy nghiền".

2

Tôi đã từng nhìn thấy những người béo phì. Họ đi đứng rất khó khăn. Có người phải dùng một thứ trông giống như xe lăn để di chuyển vì họ không thể tự nhắc mình lên được.

Thằng Suku chưa đến mức như thế nhưng những ngày gần đây nó rất lười hoạt động. Suốt ngày nó chỉ làm hai chuyện: nằm và thở.

Có lần tôi nhìn thấy chị Ni đặt cục xương trước mặt nó. Nếu như trước đây, Suku sẽ bật ngay dậy trên bốn chân, gừ gừ trong cổ họng để cảnh báo bọn tôi không được tranh giành và lập tức vồ lấy món ăn ưa thích.

Lần này thì nó cứ nằm trơ ra đó, không buồn động dậy và trông cái cách nó đưa mắt nhìn cục xương một cách vô vọng tôi có cảm tưởng khảng cách từ mõm nó đến cục xương còn xa hơn khoảng cách từ cục xương đến mặt trăng.

Thằng Suku mãi vẫn không buồn chồm dậy. Nó cứ nằm yên một chỗ, thè lưỡi một cách lười nhác để liếm cục xương. Dĩ nhiên nó chỉ đánh lưỡi vào khoảng không.

Chị Ni lặng lẽ quan sát nó một lúc, cuối cùng chị lắc đầu thở dài và đành phải làm cái chuyện mà tôi nghĩ chị không muốn làm chút nào là cúi người đẩy khúc xương đến sát mõm Suku.

Không chỉ chị Ni lắc đầu khi chứng kiến cảnh gai mắt đó. Ngay cả tôi, tôi cũng lắc đầu với thằng Suku luôn.

Một đĩa béo phì như thằng Suku lẽ ra không nên tọng thức ăn vào miệng một cách vô tội vạ.

Thế nhưng nó rất hay xin ăn. Và chị Ni lại rất chiều cái thói ham ăn của nó.

Nó thường xuyên chồm lên chân chị Ni khi chị ngồi trong bàn ăn. Nó chỉ chồm chồm vậy thôi chứ một đĩa nặng nề như nó không thể đứng lâu trên hai chân sau như bọn tôi được. Nó chồm lên, cào cào vào chân chị Ni, rồi lại rơi xuống. Nó lặp đi lặp lại động tác đó nhiều lần, cốt để đánh động cho chị Ni biết là nó muốn gì.

Nếu Pig, Êmê hay tôi giở cái trò xin ăn đó ra thế nào cũng bị chị Ni mắng té tát. Nhưng thằng Suku là ngoại lệ, không phải vì nó là con giống đực duy nhất trong nhà mà vì đôi mắt ngây thơ thánh thiện của nó mỗi khi ngược nhìn ai là lập tức khiến người đó thấy lòng mình mềm nhũn. Khi đôi mắt thằng Suku ánh lên vẻ van xin, tôi chắc chắn không ai trên cõi đời này có thể từ chối nó.

Suku có vẻ ý thức được điểm mạnh của mình và nó thường xuyên tận dụng ưu thế đó để vượt qua những rào cản đạo đức hòng kiếm ăn.

Tất nhiên tôi cũng bắt gặp mình ghen tị khi Suku được chị Ni biệt đãi, nhưng tôi không hề tìm cách nói xấu nó hay làm cho cuộc đời nó tệ đi - như cách người ta vẫn hay đối xử với nhau.

4

Nhiều năm về trước thằng Suku không vậy. Nó mới đồ đốn ra gần đây thôi.

Hồi còn trẻ, Suku vẫn được coi là một quý ông lịch lãm, thường xuyên được chị Ni ngợi khen và đem ra làm gương cho bọn tôi.

Hồi đó, Suku cũng ham ăn như bây giờ nhưng nó luôn biết cách kiềm chế. Trong khi bọn tôi nhảy chồm chồm lên ghế để xin ăn thì nó ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, chỉ đưa mắt nhìn.

Chị Ni nói:

- Tụi em nhìn Suku mà học tập kìa! Nó có chết đói chết khát như tụi em đâu!

Bọn tôi quay nhìn Suku, sững sờ thấy trước mắt nó là một vũng nước nhóp nhép.

Đó là nước bọt của nó.

Hóa ra nó còn chết đói chết khát hơn cả bọn tôi.

Tôi biết thành ngữ "thèm chảy nước dãi". Và tôi từng trải qua tình cảnh đó. Khi thèm ăn thứ gì, nước bọt trong miệng tôi ứa ra đầy chân răng. Nhưng ứa nhiều đến mức nhều nhão và đọng thành vũng như thăng Suku thì quả tình tôi mới thấy lần đầu.

Chị Ni cuối cùng cũng phát hiện ra "thảm cảnh" đó.

Chị cúi xuống

bé thăng Suku lên tay, ân cần dứt thức ăn vô mồm nó, nũng nịu:

- Tội em quá!

5

Bây giờ, trong khi hầu hết bọn tôi bỏ được cái tật xấu xin ăn thì thăng Suku lại đi ngay vào cái vết xe đổ trước đây của bọn tôi.

Như tôi đã nói ở trên, vẻ mặt thiên thần của nó đủ sức lay động những trái tim sắt đá nhất. Và Suku cứ tỉnh bơ kiếm ăn theo cách đó.

Thật là không công bằng, nhiều lúc tôi nghĩ, khi cũng hành vi đó nhưng nếu do bọn tôi làm thì bị mắng là vô

văn hóa, còn thằng Suku làm thì không ai nói gì. Con người ta nói chung là hành xử rất cảm tình, vì vậy có lẽ không thể có cái gọi là công bằng tuyệt đối trên cõi đời này.

Trò xin ăn của thằng Suku chỉ bị từ chối vào cái ngày chị Ni nhận ra tình trạng béo phì của nó đã chạm mức báo động khi chị phát giác nó không thể trèo lên bậc tam cấp quen thuộc nằm giữa phòng khách và phòng ăn.

Cái bậc tam cấp đó, lúc bình thường Suku chỉ nhảy phóc một cái là qua gọn gàng. Bây giờ, cứ nhảy lên là nó lại tụt xuống, cả chục lần như vậy. Dĩ nhiên cuối cùng thì nó cũng ịch trèo qua được, nhưng chứng kiến cái cảnh nó chinh phục cái bậc thêm thấp lè tè đó vất vả hơn các nhà thám hiểm chinh phục đỉnh Everest, chị Ni

nhận ra chị cần phải cứng rắn với nó hơn.

6

Từ hôm đó, các khẩu phần ăn của Suku bị tiết chế tối đa.

Nó chỉ còn được gặm các loại xương và ăn các hạt chế biến sẵn dành cho vật nuôi. Các thức ăn có bột và có đường bị cấm tiệt.

Thằng Suku những ngày đầu còn ửng ửng phản đối nhưng trước sự kiên quyết của chị Ni, rốt cuộc nó đành phải chấp nhận chế độ ăn kiêng bắt buộc.

Bên cạnh đó, chị Ni còn vạch ra cho nó một chương trình vận động để giảm cân.

Anh Nghé, anh họ của chị Ni, được giao nhiệm vụ dắt Suku đi dạo mỗi tuần ba lần vào buổi chiều. Cũng chẳng đi đâu xa, chỉ là đi lòng vòng các con đường bao quanh nhà thôi.

Hôm đầu tiên, anh Nghé đeo vào cổ Suku một cái vòng được nối với một sợi dây dài rồi dắt nó ra khỏi nhà.

Thoạt đầu thằng Suku có vẻ ngập ngừng nhưng khi đi được một quãng trông nó hào hứng hẳn. Nó tung tăng trên bốn cẳng chân, lạng bên này lách bên kia khiến anh Nghé phải kéo căng sợi dây để nó không phóng xuống lòng đường.

Bọn tôi đứng ở trong sân xúm xít nhìn theo, tò mò và ghen tị.

7

Thằng Suku về nhà theo cách không ai ngờ tới.

Khi nghe tiếng kéo khóa cửa, bọn tôi

chen lẫn nhào ra và dựng hết cả mắt lên khi thấy anh Nghé đang bế thằng Suku nằm lả trên tay. Suku lúc này trông như một con chó nặn bằng bột: lưỡi thè ra, bốn chân thõng xuống còn mắt thì nhắm nghiền.

- Suku bị sao thế? - Chị Ni lo lắng

hỏi. Anh Nghé cười:

- Nó có bị sao đâu. Đi được nửa đường, nó nằm bẹp, không chịu đi nữa. Thế là anh phải bế nó về.

Thằng Suku làm mất mặt bọn tôi quá.

Ai đời một con chó lại không bằng một con người.

Đã thế, về nhà chui xuống gầm bàn nằm thờ đốc một lát, Suku bắt đầu nôn. Nó nôn thốc nôn tháo, lưng cong vồng và từ mồm nó tuôn ra đủ thứ màu sắc: xanh, đỏ, tím, vàng.

Chả biết nó ăn gì mà có cảm giác nó đang nôn ra một dải cầu vồng.

8

Thằng Suku hồi trước là một đứa rất oách.

Tất cả bọn tôi đều sợ nó mặc dù Suku không cần xé hay cào cấu như những con chó khác.

Mỗi lần có va chạm, nó dùng thân hình lực của nó lường ép chúng tôi vào vách hoặc vật ngửa bọn rồi ra và nằm đè lên khiến bọn tôi muốn ngạt thở.

Nó to con nhất bọn, lông dày nhất bọn, khỏe nhất bọn: khi nó giở môn đấu vật ra là bọn tôi đầu hàng.

Hồi đó con Haili có lần trèo lên

ghế chơi, khi nhảy xuống Haili mắt nhắm mắt mở không quan sát kỹ nên đáp ngay chóc xuống chỗ thẳng Suku nằm, suýt chút nữa đã đập trúng thẳng này. Lúc phát hiện ra tình huống nguy hiểm đó con Haili "đứng hình" luôn. Nó sợ đến mức không dám nhúc nhích, cứ giữ nguyên tư thế ba chân chạm đất, một chân trên không một lúc lâu - trông giống hệt những pho tượng người ta hay đặt ngoài quảng trường.

Đến khi thấy Suku không có phản ứng gì, Haili mới khễ khàng đặt nốt chân kia xuống rồi rón rén rời đi chỗ khác.

Kỷ niệm giữa tôi và Suku diễn ra theo kiểu khác, ít đau tim hơn, nhưng cũng cho thấy tôi sợ Suku đến mức nào.

Lúc đó tôi chưa biết Suku thuộc giống chó có tim cảm quyền luyến đặc biệt với chủ. Thời gian sau này, vào những dịp gia đình chị Ni đi chơi xa tôi để ý thấy thằng Suku ăn rất ít, có bữa không ăn, chỉ uống nước suông, người gầy tọp đi.

Hỏi tôi mới về đây, tôi nào cũng thấy thằng Suku ngồi dưới chân cầu thang ngược cổ nhìn lên phòng ngủ của gia đình chị Ni ở tầng trên. Nó ngồi suốt đêm như vậy, kiên trì và bất động - như một con chó đá.

Sau này thì tôi mới biết thằng Suku mắc chứng "nhớ con người". Còn lúc đó tôi cứ tưởng nó đang châu chực gì đó nên tò

mò đến gần nó, cũng ngồi xồm trên đuôi, ngược cổ nhìn lên cầu thang.

Tôi cứ nhìn như vậy, chờ đợi trong nỗi thấp thỏm mơ hồ, hy vọng sẽ có một cái gì bất chợt hiện ra - một thời xúc xích hay một cái xương gà chẳng hạn.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Ngược lâu mỗi cổ, tôi quay nhìn thằng Suku ra ý hỏi nhưng nó chẳng thêm để

ý gì đến tôi, cứ đăm đăm chong mắt lên các bậc cầu thang.

Suku không nhìn tôi nhưng khi tôi chán quá, nhúc nhích chân định bỏ đi thì nó phát ra một tiếng gầm khe khẽ trong cổ họng. Thế là tôi vội vàng thu chân lại, liếc nó về thăm dò nhưng nó vẫn tĩnh bở giữ nguyên cái tư thế đơn điệu chán ngắt mà tôi nhìn thấy từ đầu hôm.

Suốt nhiều đêm liền, tôi ép mình ngồi cạnh thằng Suku, ngược cổ lên nhìn tầng trên mà chẳng biết để làm gì, y như thực hiện một nghi thức tôn giáo.

Trong thời gian đó, tụi Êmê, Haili và Pig chưa về, trong nhà chỉ có mỗi tôi và thằng Suku nên tôi không thể chia sẻ gánh nặng với ai được.

Nhiều lúc tôi chỉ mong rằng thằng Suku gục xuống do mệt mỏi hay do buồn ngủ để tôi có thể nằm nghỉ ngơi một chút, nhưng nó giống như một con chó được đúc bằng nghị lực khiến tôi muốn gầy cổ với nó luôn.

Cuộc

sống của tôi chắc sẽ trôi qua trong tốt cùng khổ sở nếu một lần nọ mẹ chị Ni không tình cờ phát hiện hai đứa tôi ngồi chầu suốt đêm dưới chân cầu thang khi nửa khuya bà mở cửa bước xuống nhà bếp.

Từ đêm đó, bà mang chăn gối ra ngủ ở lan can để thằng Suku có thể nhìn thấy bà. Quả thật, từ khi cảm nhận được mẹ chị Ni đang ở gần đó, hít thở chung một bầu không khí với nó, tóm lại là sống chung một không gian với nó, thằng Suku mới tự cho phép mình chìm vào giấc ngủ.

Còn tôi, dĩ nhiên tôi vô cùng biết ơn mẹ chị Ni. Nếu bà không từ bỏ chăn êm nệm ấm để ra ngủ trên mặt sàn gỗ cứng và lạnh để thằng Suku yên lòng thì không biết bao giờ tôi, một bản photocopy bắt đắc dĩ của nó, mới được giải thoát khỏi chuyện rắc rối này.

10

Nỗi nhớ con người của Suku gây ra lắm phiền toái cho gia đình chị Ni.

Mọi người yêu thương nó cũng như ngán ngẫm nó. Lúc nào nó cũng đòi hỏi phải có người bên cạnh. Không được thỏa mãn thì nó phản ứng: hồi bé thì rên ư ử nghe phát mệt, bây giờ thì nó sủa ăng ăng nghe phát điên.

Khi ba chị Ni, hay mẹ chị Ni hay chị Ni đi đâu về là nó xông ra trước tiên. Thực ra thì không chỉ mỗi nó chạy ra đón chủ, nhưng nó vừa chạy vừa sàng qua

sàng lại thân hình to đùng của nó để cản đường đứa khác. Đến khi cả bọn vầy đôi rồi rít và mừng rỡ chồm lên chân chủ thì Suku thể hiện "nỗi nhớ con người" của nó một cách quá khích bằng cách vừa chồm vừa đáitỏ tỏ như thể nó đang giấu dưới bụng một vòi phun tự động.

Ba chị Ni nhăn mặt:

- Gớm cái thằng này! Làm như vòi nước của nó bị hỏng khóa hay sao vậy!

Mẹ chị Ni thở dài:

- Chiếc quần em mới mặc là phải giặt nữa rồi.

Chị Ni bênh nó:

- Thần kinh Suku yếu đó mẹ. Nó không có khả năng kiềm chế.

Chị Ni cúi xuống xoa đầu nó:

- Chị nói đúng không, Suku!

Có lẽ thằng Suku công nhận chị Ni nói đúng. Cho nên nó khoái chí tè thêm một phát nữa vào chân chị Ni.

Tôi thì không tin thằng Suku có thần kinh yếu.

Nó là đứa đái bậy nổi tiếng chứ đâu chỉ đái trong lúc mừng chủ.

Ai đem một món đồ mới nào về nhà, nếu lơ đễnh đặt dưới nền gạch thế nào Suku cũng xán lại, nhấc chân đái lên món đồ đó, bất kể vali quần áo, túi sách hay bịch đựng thức ăn. Những tờ báo ba chị Ni đặt mua hàng ngày cũng rơi vào tình trạng tệ hại đó. Khi người bán báo tuần báo qua khe cửa vào mỗi

sáng sớm, nếu ba chị Ni không kịp chạy ra nặt lên thế nào Suku cũng biến các tờ báo đó thành một thứ ướm dẫm, khai rình, dính bết vào nhau.

Cuối cùng, ba chị Ni phải mua một cái giỏ treo đằng trước cửa, tuốt trên cao, để người bán báo bỏ báo vào đó.

Đã bao nhiêu lần mẹ chị Ni phát cáu vì thói xấu này của Suku.

Chị Ni lại tìm cách bào chữa cho nó:

- Nó "đánh dấu chủ quyền" đó mẹ.

- Thằng này nó hư chứ "đánh dấu chủ quyền" gì! Bàn thờ ông địa đặt trước cửa nhà cả năm nay rồi, việc gì mà ngày nào nó cũng "đánh dấu"?

Thằng Suku quả có thành tích lầy lùng đó thật. Hôm nào nó cũng lơn tơn lại chỗ bàn thờ ông địa và ông thần tài, uống sạch nước trong dây cốc nhỏ đặt trước hai ông. Sau khi làm ngã vài chiếc cốc, nó ghéch chân lên bàn thờ, đáì xè xè.

Bàn thờ ông địa hay gốc cây, đối với nó chẳng có gì khác nhau.

Ông địa và ông thần tài nhà chị Ni cũng hiền quá. Nếu là tôi, tôi sẽ ằm bùa cho cái vòi nước của nó sừng vù và tắc tị cho nó sợ chơi.

12

Dần dần thằng Suku cũng thích nghi được với những chuyến đi dạo. Nó không còn phản đối chương trình thể dục bằng cách ăn vạ giữa đường và

anh Nghé không còn phải ẳm nó về nhà vào cuối buổi chiều nữa.

Sau một tuần, người nó gọn lại, đã có thể nhảy lên bậc thềm ngăn giữa phòng khách và phòng ăn.

Sau mười ngày, Suku đã nhảy được lên ghế, rồi từ ghế nhảy lên bàn ăn và ngón ngấu tất cả các thứ bày trên đó, kết quả là nó làm vỡ một cái chén và hai cái đĩa, trước khi nhảy xuống còn kịp làm vỡ thêm cái lọ đựng tương ớt yêu quý của ba chị Ni.

Nhưng nó không bị la rầy, vì nó là Suku thiên thần. Và vì sự mạnh động của nó chứng tỏ kế hoạch giảm cân đã có kết quả vượt ngoài mong đợi của mọi người.

Tục ngữ đúc kết "yêu nên tốt, ghét nên xấu" quả không sai. Khi yêu một ai đó, con người ta có khuynh hướng chỉ nhìn thấy mặt tốt, mặt tích cực của người đó và bỏ qua những điểm trừ nào đó.

Thằng Suku nhảy lên bàn quậy tung, vậy mà giữa tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng chẳng vang lên một lời trách mắng nào.

Chỉ có tiếng reo phấn khích của chị Ni:

- Suku nhảy lên bàn được rồi nè mẹ!

13

Hiển nhiên là bọn tôi rất bất bình về điều đó. Thậm chí có lúc tôi mơ hồ nhú lên trong lòng cảm giác ghét bỏ với thằng Suku.

Nhưng cảm đó chỉ thoáng qua thôi.

Vì ngoài chuyện được nuông chiều, Suku xét ra cũng không làm điều gì quá đáng với bọn tôi.

Và khi bắt gặp cái cảnh nó mút và nhai nát que kem, tôi bỗng thấy tội nghiệp nó.

Suku bị buộc kiêng đường nên dĩ nhiên nó không được ăn kem. Que kem đó là của con Haili.

Thằng Suku đứng từ xa nhìn Haili ăn kem, mắt hau háu còn mồm thì tươm đầy nước bọt.

Đến khi con Haili ăn xong, vứt cái que gỗ ra đất bỏ đi, thằng Suku lật đật chạy lại vớ lấy cái que, mút lấy mút để chút chất ngọt còn sót. Vẫn chưa đã thèm, nó ngấu nghiến nhai cả cái que.

Nếu chị Ni không phát hiện kịp và giăng cái que ra khỏi mồm nó, chắc nó phải đi bệnh viện để cấp cứu rồi.

14

Thằng Suku thỉnh thoảng hay cắn người.

Nhà chị Ni phát khở với nó về chuyện này.

Khác tới nhà chơi, thấy Suku đáng yêu quá, không ai kèm được ước muốn vuốt ve.

Thoạt đầu, Suku để mặc cho khách nựng nịu, còn giương đôi mắt trong veo thánh thiện long lanh ngược nhìn khách.

Khách mê tơi, càng mon trớn dữ.

Đúng vào lúc khách đang lâng lâng, Suku bất thần nhe nanh đớp một phát vào bàn tay đang mải mê âu yếm kia.

Nạn nhân của thằng Suku nhẹ thì lồm đẩu răng, nặng thì máu chảy đỏ lôm.

- Ôi, cha mẹ ời!

- Ôi, con chó này làm sao thế này?

- Ấy da! Tao nựng mày chứ có làm gì mày đâu mà mày cắn tao!

Từ khi thằng Suku phát hiện ra rằng không chỉ dùng để nhai thức ăn, những tiếng là hoảng, những tiếng kêu thảng thốt của các nạn nhân của nó có thể chép kín một cuốn sổ dày.

Thêm một cuốn sổ cũng dày không kém để chép những lời rối rít xin lỗi của ba mẹ chị Ni.

15

Tôi nhớ có lần ông thợ điện đến nhà sửa cầu chì.

Khi ông vừa bước vào cửa, mẹ chị Ni đã cẩn thận thông báo cho ông biết Suku là con chó hay cắn bậy, dặn ông không nên vuốt ve nó.

Ông thợ điện y lời, suốt buổi không dám đến gần thằng Suku.

Nhưng khi ông sửa xong, đang ngồi đằng bàn uống nước thì Suku mon men lại gần, nhẹ nhàng gogi đầu lên chân ông.

Nhớ lời cảnh báo của mẹ chị Ni, ông nín thở ngồi im, bụng nôm nớp.

Ngồi bất động một lát thấy Suku sao thân thiện ngoan hiền quá, chẳng giống chút gì với những lời chửi nhà nói, từng cụm lông trắng xoắn tít như lông cừu của nó càng nhìn lại càng mê, thế là ông đánh bạo đưa tay khẽ vuốt lên đầu nó.

Như thông lệ, thằng Suku đang vô cùng ngoan

ngoãn dễ thương đó lập tức trở mặt khi bản tay ông thợ điện chạm vào nó. Nó quay ngắt đầu lại, bất ngờ cắn vào tay ông.

Cũng may là ông thợ điện vẫn có ý đề phòng. Ông rút nhanh tay lại, tránh được cú đớp. Nhưng hồn vía đã lên mây, ông hấp tấp quơ vội túi đồ nghề trên bàn, co giò phóng thực mạng.

Thằng Suku rượt ông thợ điện ra tới tận ngoài đường nhưng ông đã kịp nhảy lên xe, rồi máy vọt đi.

Nếu là tôi, đuổi không kịp người ta thì thôi. Cáu lắm thì sủa ăng ăng vài tiếng cho hả tức rồi quay trở vào nhà.

Nói chung con chó nào cũng hành xử như vậy.

Nhưng Suku là con chó đặc biệt. Thấy ông thợ điện chạy mất, nó bực quá. Không biết làm sao cho hết bực, nó hằm hằm đảo mắt nhìn quanh, thấy cô Oanh bán bánh mì đang đứng gần đó, thế là nó chạy tới đớp vào chân cô một phát.

- Í, í, con chó này! - Cô Oanh giật mình, thét be be - Sao con cắn cô? Hằng ngày cô vẫn cho con ăn bánh mì mà!

Cô Oanh ngạc nhiên về thằng Suku. Nhưng tôi thì chẳng ngạc nhiên chút nào.

Sống chung nhà với Suku lâu năm, tôi từng chứng kiến những cú ra đòn khó đỡ của nó. Nó không chỉ cắn người lạ mà khi nổi hứng lên nó sẵn sàng tấn công cả người quen.

Cô Hà là bạn thân với gia đình chị Ni, tuần nào cũng ghé chơi. Mỗi lần ghé, cô không quên đem quà cho bọn tôi.

Mỗi lần cô đem tới một túi bánh. Chia ra, cho bọn tôi mỗi đứa được ba cái.

Cô cho từng đứa ăn. Khổ nổi, bốn đứa tôi ăn thì không sao, đến thằng Suku thì có chuyện.

Cô chia bánh cho nó ăn từng cái một. Nó lần lượt ăn hết ba cái, vừa ăn vừa ngoáy títt đuôi, ra vẻ biết ơn cô Hà lắm lắm.

Cho Suku ăn xong, cô Hà quay sang trò chuyện với mẹ chị Ni.

Trong khi bọn tôi tản đi chỗ khác thì Suku vẫn ngồi chầu chực dưới chân cô. Có lẽ nó vẫn còn thòm thèm, thôi thấy nó cứ thè chiếc lưỡi đỏ hồng ra liếm mép.

Tất nhiên bọn tôi biết túi bánh đã hết. Thằng Suku cùng biết rõ điều đó. Nhưng có lẽ nó thèm quá hóa bực. Bực cô Hà tại sao chỉ đem tới một túi bánh mà không phải là ... mười túi. Tôi đoán vậy, vì bất thành linh nó chồm lên đóp một phát vào bàn tay cô Hà lúc đang gác trên đầu gối - bàn tay vừa rồi đã đút bánh cho nó ăn.

Lần đó, cô Hà giận thằng Suku suốt một tuần.

17

Anh ghé còn thân thiết với thằng Suku hơn cả cô Hà.

Những ngày gần đây, anh là người thường xuyên dắt nó đi dạo.

Cứ nghĩ

với tình cảm thắm thiết đó, Suku sẽ không bao giờ xem anh là đối tượng để thử độ cứng của răng.

Vậy mà hôm nào anh Nghé ngồi ăn cơm vô tình quơ chân trúng phải đầu nó, nó không ngần ngại tặng anh một cú đóp.

Biết mình có cái tật xấu đó, lẽ ra tới giờ cả nhà ngồi vào bàn ăn, thằng Suku nên lảng đi chỗ khác cho thế giới yên bình. Đằng này, nó cứ rúc dưới gầm bàn, đầu gối lên hai chân trước, đặc biệt lúc nào cũng quay về phía

anh Nghé, chỉ đợi anh lơ đễnh chạm vào nó là nó sinh sự.

Có lần bị nó cắn đau quá, anh Nghé nổi điên cầm dép rượt nó chạy vòng vòng.

Nhưng Suku vẫn chứng nào tật nấy: hôm sau đó nó lại chui xuống gầm bàn trong giờ ăn mai phục ngay chân anh Nghé.

Đại khái thằng Suku giống hệt một quả mìn điên, chẳng biết nổ lúc nào và nổ vào ai. Từ khi biết sự thật phũ phàng đó, anh Nghé đành ngồi thu chân lên ghế, mặc dù ngồi trong tư thế đó khó mà nói con người ta có thể mô tả được món mình đang ăn có mùi vị gì.

18

Có khá nhiều nạn nhân của thằng Suku là người nước ngoài. Chú Peter người Ý chồng dì Út, anh Guillam người pháp chồng chị Bùm, chú William người Mỹ bạn của ba chị Ni khi tới nhà chơi đều bị thằng Suku để lại không ít

kỷ niệm trên bắp chân.

Chú Willam đi hà nội làm phim, về Sài Gòn ở chơi nhà chị Ni một tuần.

Hôm đầu tiên, chú xách ba lô lên phòng tắm rửa thay đồ, lúc trở xuống nhà, mẹ chị Ni sức nhớ, dặn:

- Em coi chừng con chó màu trắng nhé. Đừng đụng vào người nó. Nó hay cắn sảng lắm đó.

Chú William cười méo xẹo:

- Dạ, nó cắn em rồi chị.

Chị thua thằng Suku luôn!

Nhưng chú William coi đó là chuyện nhỏ. Chú thuộc loại người không sợ chó, thậm chí là mê chó.

Chỉ có chú Peter là hay nổi điên với Suku. Cũng giống như anh Nghé, chú từng đuổi thằng Suku chạy quanh nhà vì nó hay cao hứng cắn chú vào lúc chú đang thấy đời đẹp nhất.

Anh Guillaume sợ Suku, không dám rượt. Nó cắn anh, anh vọt ra ngoài, đóng sập cửa lại. Rồi anh đứng phía ngoài, thằng Suku đứng phía trong, hai bên chưa qua chửi lại qua tẩm cửa lưới.

Anh chửi bằng tiếng Pháp, thằng Suku chửi bằng tiếng chó, không biết có ai hiểu ai không mà cả hai đều sùi bọt mép, trông rất hăng.

Sau lần đó, tôi không thấy anh Guillaume tới nhà chơi nữa.

19

Nhớ dạo gia đình chuyển sang chỗ ở mới, trông mẹ chị Ni lo lắng đến mất ngủ.

Căn nhà cũ nằm ở tầng

lầu của một chung cư, chỉ có khác tới nhà mới bị thằng Suku "hỏi thăm sức khỏe"

Chỗ mới nằm dưới tầng trệt, lại ngay khu buôn bán. Trên vỉa hè đằng trước nhà, bên trái là cô Oanh bán bánh mì, bên phải là cô Thảo bán trái cây, khách khứa từ cao ốc văn phòng đối diện kéo sang nườm nượp.

Tất nhiên ngày nào bọn tôi cũng rủ nhau mon men ra phía trước ngắm người xe qua lại. Thế là danh sách nạn nhân của thằng Suku nhanh chóng được bổ sung những tên tuổi mới.

Khoảng sân nhỏ trước nhà được ngăn cách với vỉa hè bởi một cánh cửa gỗ ghép bằng những chấn song. Khe hở giữa các chấn song đủ nhỏ để bọn tôi không chui ra ngoài được nhưng lại đủ lớn để người bên ngoài có thể thò tay vào trong nựng nịu thằng Suku. (Thật oái oăm, bọn tôi năm đứa nhưng người ta chỉ thích vuốt ve thằng nguy hiểm này).

Không nói thì ai cũng biết: những bàn tay bất hạnh đó khi thò vào thì đẹp để phẳng phiu lúc rút ra thì dẫu rằng lồi lõm.

Nghe hoài những tiếng "ôi", "à", "ái chà", "ui da", mẹ chị Ni rầu quá, nói với cô Thảo và cô Oanh:

- Tụi em nhớ dặn khách đừng vuốt ve Suku nữa.

Ba chị Ni bảo:

- Chắc phải in tờ giấy liệt kê danh sách nạn nhân của thằng Suku rồi

đeo lên cổ nó để thiện hạ cảnh giác.

Chị Ni nheo mắt:

- Có cần in hai cột không ba? Cột bên này là nạn nhân quốc nội, cột bên kia là nạn nhân quốc tế!

20

Nói cho đúng ra, thằng Suku không phải là chó dữ.

Năm mươi phần trăm những cú tát của nó là những cú tát dữ, không trúng ai.

Số còn lại lực tát không mạnh. Thỉnh thoảng nó mới làm người ta đau, phần lớn chỉ làm người ta giật mình hay hoảng sợ.

Mẹ chị Ni bảo thằng Suku hồi bé không vậy. Hồi bé nó là một con cún ngoan. À không, bây giờ nó vẫn ngoan, chỉ mỗi tội hơi "tung tung".

Tại sao nó "tung tung"? Theo như những gì mẹ chị Ni kể với cô Hà mới đây thì hồi Suku còn bé có một lần anh Nghé nhốt nó trong phòng tắm khi cả nhà đi vắng. Sở dĩ phải nhốt nó là để nó khỏi phá phách vì trước đó nó từng quậy tung khi ở nhà một mình. Trong vòng một buổi sáng, nó kịp cắn xé tất cả những gì có thể cắn xé: giày dép, sách báo, áo quần, kéo cả chăn trên giường xuống đất và moi ruột mọi cái gối mà nó vớ được. Kinh hoàng

nhất là nó lật tung gần như tất cả các tấm nhựa lót sàn. Cho đến tận bây giờ mẹ chị Ni vẫn không sao giải thích được nhờ đâu thằng Suku có thể làm được điều tày đình đó với sức vóc

của một con cún.

Lần đó, vừa mở cửa nhà, ai nấy há hốc cả miệng. Trước mắt mọi người, cảnh vật tan hoang như cướp vừa vào nhà, lại là cướp đến từ tiểu bang Texas vốn quen đào bới lung tung để tìm vàng.

Chỉ một thoáng quan sát mẹ chị Ni biết ngay kẻ cướp chính là thằng cún đang vừa nhảy chồm chồm vừa tè lên chân bà, đuôi vẫy lia, miệng kêu ư ử như khoe thành tích kia.

Đó là thời thằng Suku là con cún duy nhất trong nhà. Sau trận tàn phá ghê hồn đó, mẹ chị Ni quyết định lần lượt đem bọn tôi về nhà làm bạn với nó - trước tiên là tôi, sau đó đến Êmê, con Haili và con Pig.

Tất nhiên trước khi bọn tôi xuất hiện, anh Nghé tin rằng nhốt thằng Suku trong phòng tắm khi cả nhà đi vắng là cách tốt nhất để nó đừng xới tung thế giới lần nữa.

Thằng Suku không xới tung thế giới. Nhưng nó xới tung bản thân nó.

Đối với một con cún, bị nhốt trong phòng tắm trong vòng hai tiếng đồng hồ là một điều gì đó kinh khủng, càng kinh khủng hơn khi con cún đó tên là Suku.

"Nỗi nhớ con người" bén rễ trong lòng Suku sâu xa đến mức ở nhà một mình đối với nó là một sự đầy ải. Vắng mặt con người, bên cạnh lúc đó lại không có con chó nào khác làm bạn, nó lập tức bị nỗi sợ vô hình tóm lấy. Nó cảm thấy cô độc và

hoang mang. Tâm hồn nó trở nên mong manh, bất an và tiếp theo là hàng loạt những hành vi xuẩn ngốc. "Phá phách đối với Suku là một cách giải tỏa tâm lý đó mẹ", vào ngày nó biến ngôi nhà ngăn nắp thành một mớ hỗn độn chị Ni đã nói như thể để bào chữa cho nó.

Lần bị nhốt trong phòng tắm, Suku không cần xé thứ gì được. Thế là nó liên tục húc đầu vào cánh cửa để mong thoát ra bên ngoài nhưng không thành công.

Điều ít ỏi nó có thể làm được là phá tung miếng gỗ ghép bên dưới cánh cửa và trả giá cho "thành tích" đó bằng cái đầu tươm máu.

"Không khéo nó bị chấn thương sọ não", chị Ni rơm rớm nước mắt lúc ẵm thằng Suku lên xích lô đi bệnh viện.

Tôi không nghĩ thằng Suku bị chấn thương gì lớn sau cú húc đầu đó. Vì theo như những gì mẹ chị Ni kể lại, sau khi từ bệnh viện thú y trở về nó vẫn chạy nhảy, ăn uống, vui chơi bình thường.

Nhưng từ đó, nó mắc cái tật thỉnh thoảng hay cắn người. Lúc này tôi đã được đưa về nhà để đánh bạn với Suku, nhờ vậy tôi đưa đầu tiên chứng kiến cái tật này của nó.

Thoạt đầu Suku hay tát những bàn tay nào vuốt ve đầu mình.

Chị Ni suy đoán:

- Chắc vết thương trên đầu nó vẫn còn đau.

Nhưng về sau nó tát cả những bàn tay nào mơn man trên lưng nó.

Tới đây thì chị Ni làm thình.

Anh Nghé nheo mắt:

- Hồng lẽ vết thương trên đầu thằng Suku bây giờ lan ra tới lưng?

Ba chị Ni khôì hài:

- Mai một nó còn lan tới tận đuôi nữa đó.

Về sau sau sau nữa thì không cần ai chạm vào người Suku, nó cũng tung ra những cú tát bất ngờ.

Chị Ni lại đi tìm nguyên nhân:

- Chắc nó bị giật mình.

Mẹ chị Ni đồng tình:

- Ờ, từ sau khi bị thương, Suku rất hay hốt hoảng.

23

Thỉnh thoảng giật mình hoảng hốt thì con chó nào mà chẳng thế. Một động chạm bất ngờ, một xê dịch đột ngột, một tiếng động thành linh, tất cả đều khiến không chỉ con chó mà cả con người cũng giật mình.

Thằng Suku nằm dưới gầm bàn, chân anh Nghé vô tình đụng phải nó, nó tát anh. Đó là do nó giật mình. Khi giật mình, con chó nào cũng nhe nanh, đó là phản xạ có tính chất tự vệ. Điều đó có thể hiểu được.

Nhưng khi không có bất cứ tác động nào của ngoại cảnh, chỉ nằm im nghĩ ngợi thôi nghĩ lan man một hồi tự nhiên thấy buồn bã quá, thấy cuộc đời một con chó chẳng có gì vui, hoặc là thấy bức bối trong người, tầm thường hơn là thấy đói bụng hay thèm ăn quá mà chẳng có gì cho vào miệng, thế là nhe nanh đớp người một cú

- như lần Suku đớp cô Hà, thì hành vi đó ngay cả bọn tôi cũng không

cắt nghĩa được. Giống như thằng Suku đang giết mình trong mơ.

Nếu đúng vậy thì Suku thường xuyên có những giấc mơ. Mơ giữa ban ngày. Mơ khi đang thức.

Suku biến thành một đứa như thể có phải do hồi trước nó húc đầu vào cánh cửa phòng tắm, tôi cũng không biết nữa.

24

Rốt cuộc thì anh Nghé cũng nghĩ ra cách không chế tạt cắn người của Suku.

Một lần Suku suýt tạt trúng tay anh khi anh đang bắt bọ chét cho nó. Nhưng con bọ chét lẩn sâu trong lớp lông dày của Suku, để bắt được chúng đôi lúc anh vô tình bút phải mớ lông dày của thằng này. Bị đau, Suku quay đầu tạt vào tay anh. Nếu anh không bị nó cắn phải là nhờ anh nhanh bắt kịp dùng tay kia ghìm được đầu nó.

Bí quyết được phát hiện, tuy muộn màng: Cứ ôm cứng đầu thằng Suku thì nó không ngo ngoáy để cắn ai được.

Kể từ hôm đó, bất cứ ai cũng có thể nựng nịu Suku-thiên-thần.

Anh Nghé dắt thẳng Suku ra trước hiên, tay ôm sát đầu nó vào ngực, khác bên ngoài tha hồ thò tay qua chân song vuốt ve bộ lông mượt mà và êm như nhung của nó.

Như tôi đã nói, Suku không phải là chó dữ. Nó là con-chó-hay-giật-minh. Bị bàn tay người lạ chạm vào người, phản ứng đầu tiên của nó là quay lại cố táp lại nhưng đầu nó lúc này đã bị anh Nghé giữ chặt.

Không nhúc nhích được, nó cũng chỉ gừ gừ vài tiếng rồi ngoan ngoãn nằm im.

Tóm lại, trừ những lúc không ngoan thì Suku đúng là con chó ngoan.

" Mong mọi người Like và để lại nhận xét để mình có động lực chép tiếp : D "

Còn nữa ...

=====

Chương 2: Haili, Êmê và cuộc chiến quyền lực.

Đức tính nổi trội nhất của thằng Suku để tôi nghĩ nó là một con chó ngoan thực ra nằm ở chỗ này: Nó không bao giờ có tham vọng trở thành con chó đầu đàn dù nó là con chó giống đực duy nhất trong nhà.

Trừ những loài thú ưa sống cô độc, còn đã sống bầy đàn bao giờ cũng có những con khát khao vượt lên tất cả các con khác. Đó là những con có đủ tư chất thủ lĩnh.

Cuộc tranh giành quyền lực này dĩ nhiên dựa trên sức mạnh. Trong quá trình sàng lọc và đào thải, sẽ có những con chiến bại, những con đầu hàng, và những con tử trận.

Con giành chiến thắng cuối cùng trở thành con đầu đàn.

Với xã hội bọn tôi, đó là một cuộc bỏ phiếu bằng răng.

Lúc này trong nhà tôi có đầy đủ cả năm móng: tôi, Suku, Êmê, Haili và Pig. Trong bọn không đứa nào có hàm răng khỏe mạnh và sắc bén bằng con Haili.

Hỏi con bé bọn tôi cũng hay giành ăn, cãi cọ ỏm tỏi và tất nhiên cuối cùng là choảng nhau. Nhưng chỉ là choảng nhau theo kiểu trẻ con chứ chưa có ý thức khẳng định cái tôi.

Cho tới một ngày, con Haili quyết định không tốn thì giờ vào chuyện đánh nhau hằng ngày với bọn tôi nữa. Nó muốn vươn tới một vị thế khác: kẻ áp đặt quyền

lực. Tức là nó muốn không đứa nào trong bọn tôi dám nghĩ đến chuyện đánh nhau với nó, kể cả trong những giấc mơ táo bạo nhất.

Hồi nhỏ, con Haili rất sợ thằng Suku. Nhưng càng lớn lên, Haili nhận ra Suku chỉ là đứa to xác nhưng chậm chạp. To xác thì chỉ ăn nhau ở chỗ đánh vật theo kiểu trẻ con. Còn khi quyết đấu sinh tử, sức mạnh và sự nhanh nhẹn đóng vai trò then chốt. Về khoản này thì Suku chỉ đánh đi theo xách dép chi Haili, tất nhiên nếu con Haili có mang dép.

Trong cái ngày Haili chọn để bắt đầu cho một cuộc lật đổ lịch sử, thằng Suku đang thông thả nằm gặm xương cạnh bàn thờ ông địa đằng trước cửa nhà.

Nằm ườn trên nền nhà để nghe tiếng người thân yêu trò chuyện bên tai vừa nhấm nháp một cục xương thơm phức đối với bọn tôi cũng hạnh phúc không khác gì đang yêu.

Haili gây sự với Suku đúng vào lúc đó, tức là lúc Suku đang thấy đời tuyệt một màu hồng và cuộc sống có quá nhiều lý do để xem là đáng sống. Haili xán lại sát bên

Suku, không nói không rằng, giật phắt khúc xương khỏi mồm thẳng này.

Sau một thoáng ngơ ngác vì bất ngờ, Suku xông vào Haili.

Cho tới lúc đó, chưa bao giờ Haili dám tấn công trực tiếp Suku. Nhưng tối hôm trước chắc Haili đã suy nghĩ suốt đêm về trận đánh này. Nó đã tính toán mọi thế đánh, lường trước mọi tình huống và chọn lựa chiến thuật phù hợp.

Nó tránh xáp chiến để không rơi vào tình thế bị Suku ép vào tường hoặc đè xuống nền nhà.

Haili chỉ đánh tầm xa. Nó lượn quanh thẳng Suku, giữ một khoảng cách nhất định để thẳng này không chạm vào nó được. Rồi bằng những cú phóng như tên bắn, nó lao vào Suku tung ra những cú tấp bất ngờ rồi nhanh nhẹn lùi ra xa để chuẩn bị một cú đánh khác.

Trong vòng một phút, Suku mệt đừ đừ vì phải liên tục xoay quanh chính nó, không phản công được cú nào trong khi mồm nó xuất hiện vô số vết xước còn đôi tai dày của nó đã tươm máu đỏ lỏm.

Tới phút thứ sáu, Suku rên lên đau đớn và quay đầu cuống cuống bỏ chạy, tông đổ cả bàn thờ ông địa khiến

những chiếc cốc bằng sứ văng tung tóe.

Cuộc chiến kết thúc chóng vánh, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn tôi. Lúc đó tôi chưa đủ trưởng thành để hiểu rằng lịch sử thỉnh thoảng vẫn đi nhanh hơn bình thường, chỉ thấy hụt hẫng vì một tượng đài bị hạ bệ quá đơn giản, dễ dàng.

27

Kể từ đó, Haili bắt đầu điều võ giương oai.

Sau này tôi hiểu ra nó chọn Suku làm mục tiêu tấn công là có ý đồ.

Không phải nhọc công đánh Đông dẹp Bắc, chỉ cần hạ gục đứa mạnh nhất-lâu nay vẫn được cả bọn xem là chúa trùm, Haili nghiễm nhiên trở thành kẻ thừa kế quyền lực.

Cứ xem thằng Suku rúm ró sợ hãi thế nào trước Haili thì biết.

Chỉ cách đây vài hôm, cuộc sống đã kể một câu chuyện rất khác: Suku đứng đỉnh đi tới đâu cả bọn dạt ra đến đó, y như thể thần dân nhường đường cho xa giá của nhà vua.

Bây giờ thế giới giống như bị lộn ngược: chị Ni đặt trước mõm Suku một cục xương nhưng một lúc lâu thẳng này vẫn không dám đụng vào. Nó chỉ dám sờ soạng cục xương bằng mắt, đơn giản vì Haili đang nằm gần đó.

Con Haili nằm im nhìn cục xương, không thốt tiếng nào, cũng chả buồn cất một tiếng ho nhưng đối với Suku (và cả bọn tôi nữa) bản thân sự hiện diện của Haili đã là một sự đe dọa.

Tôi chứng kiến cảnh đó không chỉ một lần. Có lúc thèm quá, nước dãi chảy ước cả mớ lông quanh mõm, Suku khẽ liếc mắt nhìn Haili, thấy chúa trùm lúc này đang nằm đưa mõm về phía mình, nó đánh liều chồm tới rón rén ngoạm cục xương. Suku chạm vào cục xương rất khẽ nhưng Haili biết ngay. Nó không đứng dậy, không đổi thế nằm, đầu cũng không thềm ngoái lại. Nó chỉ

thốt một tiếng găm khe khẽ trong cổ họng, lưng vẫn quay về phía Suku, thế là thẳng này hoảng sợ rút ngay cổ lại như thể vừa chạm phải than hồng.

Trong lịch sử loài người, những chuyện như thế này đã từng xảy ra. Nhưng trong lịch sử của chúng tôi đây là lần đầu tiên đường biên giới tính bị mờ nhạt đi trong cuộc tranh giành quyền lực. Và một con chó cái quyền lực như Haili lên làm vua.

Tôi biết con Haili không đoái hoài gì cục xương đó. Vừa chèn đẩy thức ăn, bụng nó đang no căng. Nhưng đĩa nào đụng vào cục xương lập tức nó tỏ thái độ. Thông điệp của Haili rất rõ ràng: Cục xương đó là của chúa trùm, một khi tao chưa cho phép thì không đĩa nào được đụng vào.

Vậy khi nào thì nó cho phép? Đó là lúc nó nhòm người dậy lưng thưng bỏ đi chỗ khác. Hành động đó có nghĩa là lệnh cấm đã được bãi bỏ: Tụi mày được quyền ăn rồi đó!

Khi Haili vẫn nằm im chưa chịu nhúc nhích, tôi và con Pig nhiều lần lượn qua lượn lại trước cục xương; hai đĩa thè lưỡi liếm mòn cả mép, nhưng cũng chỉ biết đưa mắt ngăm ngía một cách thèm thuồng, trong lòng ức chế không thể tả.

Nhưng giống như xã hội loài người, loài chó bọn tôi cũng có những con ngang ngạnh, chẳng biết sợ trời sợ đất.

Êmê là một đĩa như vậy, cứng đầu, liều lĩnh, sẵn sàng thách thức quyền lực - cứ như thể nó thuộc về một giống nòi khác.

Nó là đứa duy nhất trong bọn thân nhiên nhất lấy cục xương bất chấp lệnh cấm đánh thép du chúa trùm Haili ban bố.

Bao giờ cũng vậy, cứ mỗi lần Êmê châm ngòi, một trận chiến quyết đấu lập tức nổ ra.

29

Trước khi mô tả những trận đánh ác liệt và dai dẳng giữa Haili và Êmê, tôi xin mở ngoặc nói rõ: Êmê, Haili và tôi là ba chị em sinh cùng một mẹ (nhưng có cùng một cha hay không thì tôi không biết).

Tôi là chị cả, vì tôi ra đời trước tụi nó sáu tháng.

Tôi là đứa được mẹ chị Ni đón về nhà đầu tiên - mục đích là để làm bạn Suku. Gần bảy tháng sau, đến lượt Haili và Êmê tiếp tục được mẹ chị Ni đưa về vì người chủ cũ không có thì giờ chăm sóc hai đứa nó sau khi một tôi đột ngột qua đời. Tôi nghe người ta bảo Êmê và Haili bú khỏe quá làm mẹ tôi mệt mỏi đến mức không ăn uống được gì được cuối cùng kiệt sức mà chết.

Tôi không biết ba tôi là ai vì mẹ tôi giao du rất rộng, điều đó đưa đến hệ quả là mỗi lứa đẻ mẹ tôi là cho

Vì tôi không khoái đánh nhau nên tôi đoán ba tôi là một con chó không khoái đánh nhau và chắc là tôi giống ba tôi.

Riêng khoản này, tôi nghi Êmê và Haili thừa hưởng cái ghen của mẹ tôi. Tôi từng nghe mẹ chị Ni kể về thành tích lấy lòng của mẹ tôi (tất nhiên là do người chủ trước kể lại) : Có lần một khách lạ vào nhà bị mẹ tôi tấn công tới tấp mặt mũi, sau đó phải đưa đến bệnh viện cấp cứu và khâu tổng cộng ba mươi tám mũi mới kín được vết thương. Tôi không rõ mẹ tôi sử dụng môn võ gì mà dấu răng trên bắp chân nạn nhân trải dài, đều tăm tắp và sau khi khâu nhìn giống như ông ta có một gấn cái phéc-mơ-tuya trên bắp chân.

30

Tôi phải công nhận Êmê là một con chó hào hiệp, ra đánh một đàn chị mặc dù nó nhỏ hơn tôi sáu tháng tuổi.

Thuở nhỏ, tôi, Haili, sau này thêm cả con Pig, luôn bị thằng Suku to xác bắt nạt và kẻ duy nhất dám ra mặt chống lại Suku để che chở cho bọn tôi là Êmê, mặc dù Êmê lúc đó cũng là một con chó con, thậm chí là đứa nhỏ con nhất trong ba chị em tôi.

Mồm ngán, chân ngán, lại vòng kiềng nhưng mỗi lần Suku hiệp đáp bọn tôi là Êmê lập tức đầu mồm vào mồm Suku để ngăn thẳng này lại. Êmê đưa kế thẳng Suku chẳng khác nào hột mít đặt cạnh một củ khoai, thẳng Suku chỉ đề cho một phát là bẹp. Nhưng Êmê không chút gì ngán ngại, nó cản thẳng Suku bằng cái mồm ngán của nó và bằng những tiếng gầm ghè phát ra từ cái mồm đó.

Vậy mà rốt cuộc thẳng Suku chẳng phản ứng gì. Nói đúng ra thì Suku cũng gừ gừ đáp trả nhưng sau đó thì nó lặng lẽ bỏ đi trước ánh mắt hả hê của bọn tôi.

Theo trí nhớ không đến nỗi quá ngán của tôi thì kể từ khi tôi bước chân về nhà chị Ni, thẳng Suku gây gổ với tất cả các con chó khác, trừ Êmê.

Có lẽ nó đánh hơi được Êmê là đứa không thể khát phục.

Như vậy, tính cách bất khuất này Êmê đã bộc lộ từ khi nó còn là một con chó con.

Lớn lên, khi con Haili quyết tâm tóm quyền lực để trở thành nhà độc tài đáng ghét, Êmê với phẩm chất của mình đã trở thành kẻ phản kháng vĩ đại trong mắt bọn tôi.

Êmê không có được sức vóc vạm vỡ của thằng Suku, cũng không sở hữu được hàm răng sắc và sự nhanh nhẹn của con Haili.

Nhưng nó có một thứ không phải con chó nào cũng có: đó là nguyên tắc sống. Nói ngắn gọn là nó không muốn cai trị ai và không muốn ai cai trị mình.

Khi Êmê chấp nhận chống lại một đứa hùng mạnh hơn nó gấp bội là con Haili, nó xem việc bảo vệ nguyên tắc sống

quan trọng hơn việc bảo vệ tính mạng của nó.

Nó là lý do tại sao khi con Haili bắt đầu say mê quyền lực và cương quyết thiết lập chế độ toàn trị trong lãnh thổ kéo dài từ cổng rào vào tận góc bếp, Êmê đã phản ứng bằng cách bất tuân mệnh lệnh của con này, cứ tỉnh bơ vớ bất cứ cục xương nào nó muốn.

Đó là cũng là lý do bọn tôi thường xuyên chứng kiến những trận đánh ghê hồn giữa hai đứa này.

Thằng Suku cũng từng bị Êmê chống đối nhưng bản chất thằng này chỉ là đứa ỷ mạnh hiếp yếu nên khi nhận

ra Êmê là đứa không dễ bức hiếp, nó chấp nhận rút lui mà không bận tâm gì.

Haili thì khác. Không trị được Êmê đồng nghĩa với việc quyền lực của nó bị thách thức, vị thế của nó trong bầy bị lung lay, tệ hơn nữa là nếu Êmê phản kháng thành công thì đó sẽ là tấm gương rất xấu cho những đứa khác.

Vì vậy Haili xem Êmê là cái gai phải nhổ bằng bất cứ giá nào và cuộc đụng độ giữa chúa trùm và kẻ khiêu khích mang một ý nghĩa sâu sắc hơn nhiều so với sự tranh giành một cục xương nhỏ xíu. Đó là cuộc chiến có màu sắc chính trị, thậm chí triết học: tồn tại hay không tồn tại?

32

Tôi chưa từng thấy những trận đánh nào kinh hoàng như thế trước

đây.

Haili là con chó cực khỏe, cực nhanh, cực khéo. Người nó thon gọn và bốn cẳng chân dài giúp nó tiến thoái dễ dàng, linh hoạt. Nhờ ưu thế này khi Haili tấn công, đối phương thường bất ngờ và gần như không thể tránh né dù đã đề phòng, trong khi nó thoát khỏi những đòn phản công của bọn tôi dễ như bỡn.

Xét kỹ năng chiến đấu, Êmê chẳng có gì để so sánh với Haili. Nó chỉ có tinh thần chiến đấu rực lửa. Rực lửa ở đây thậm chí có thể hiểu theo nghĩa đen: nếu bạn nhìn vào mắt Êmê lúc đó bạn có thể thấy mắt nó chuyển sang màu đỏ như thể mỗi tế bào trong người nó đang được đốt cháy.

Xem cái cách con Êmê lâm trận bọn tôi thấy rõ nó sẵn sàng gác chuyện sống chết qua một bên. Nó chiến đấu nhưng thể đó là trận đánh lớn nhất trong đời nó, như thể nó không có chọn lựa nào khác ngoài cách sẵn sàng hy sinh tính mạng để đổi lấy tự do.

Bạn cũng biết rồi đó, đối đầu với một đứ lừa liềm như vậy đối phương dù mạnh đến đâu cũng khó bề khuất phục.

Nếu là tôi, Suku hay Pig, khi bị Haili cắn đau quá sự sợ hãi sẽ nhanh chóng lấp đầy bọn tôi và sớm muộn gì bọn tôi cũng cúp đuôi bỏ chạy.

Êmê không biết sợ, cũng không biết đau, bất chấp đó là cuộc

chiến hoàn toàn không cân sức. Haili cắn nó mười cái, nó chỉ cắn lại được một, hai cái. Nhưng nó đã ngoạm được mấu tai hay mấu đuôi của con Haili rồi thì trời sập

nó cũng không buông. Đến khi rút được ra khỏi Êmê, con Haili bao giờ cũng tả tơi ê ẩm.

33

Đó là những trận đẫm máu.

Máu trên mõm, trên tai, trên vai và trên đuôi.

Mẫu nhỏ lòng tòng xuống nền nhà và loang lổ khắp mọi nơi.

Với những đứa như Haili và Êmê, mùi máu chỉ càng khiến tụi nó hăng hơn. Có vẻ như tụi nó xem bộ dạng đầm đìa máu của mình là bức họa không thể thiếu cho cuộc chiến tranh thần thánh mà tụi nó theo đuổi.

Hai đứa vừa đánh vừa gầm gừ vừa ăng ăng vang nhà và chiến trường mở rộng từ sau bếp đến trước hiên rồi trải dài từ trước hiên vào sau bếp.

Tôi, Suku và con Pig không tham gia đánh nhưng tích cực tham gia sửa. Điều đó tạo cảm giác đang xảy ra một cuộc loạn chiến trên quy mô lớn.

Tất nhiên những kẻ khốn khổ nhất trong lúc đó không phải là Haili và Êmê, càng không phải là những khán giả hăng hái hò reo như tôi, Suku và Pig.

Mẹ chị Ni hốt hoảng:

- Trời tụi nó lại đánh nhau nữa

kìa! Chị Ni mếu máo:

- Mẹ ơi, làm sao tách hai đứa nó ra đây!

Ba chị Ni hấp tấp lao xuống từ tầng hai, tiếng chân rầm rập càng làm cho khung cảnh thêm náo loạn.

Cả nhà xúm vào chỗ Haili và Êmê đang quẩn lầy nhau. Ba chị Ni và mẹ chị Ni mỗi người ôm chặt một đứa nghiêng răng nghiêng lợi kéo ra nhưng chẳng ăn thua gì. Cũng có khoảnh khắc hai đứa nó sơ sẩy rời nhau ra nhưng ngay lập tức cả hai lại sần sỏ xông vào cắn loạn xạ, bất chấp những cánh tay đang ghì chặt tụi nó.

Thảm cảnh nối tiếp thảm cảnh, với kịch bản lần nào cũng giống nhau: nếu ba chị Ni đang ôm con Êmê thì tay ông thế nào cũng bị con Haili cắn nhằm và nếu mẹ chị Ni đang ôm con Haili thì bàn tay bà thế nào cũng bị con Êmê cắn phải.

Dĩ nhiên không có con chó nào trên cõi đời này tấn công chủ, dù chỉ là trong ý nghĩ, vì loài chúng tôi được định nghĩa và định giá bằng lòng trung thành. Đó là phẩm chất có lẽ là không loài nào có được, kể cả loài người. Trong từ điển của loài chó không có từ "phản bội".

Nếu ba mẹ chị Ni bị Haili và Êmê đớp vào tay chẳng qua do lúc đó tụi nó say máu cắn càn. Con này nhắm mắt nhắm mũi tấn công con kia, không phân biệt được đâu là vành tai con chó đâu là bàn tay con người.

Mười lần như một, khi cuộc ẩu đả kết thúc bàn tay của ba chị Ni và mẹ chị Ni cũng lở chỗ dấu răng và nhoe nhoét máu, trông cũng thảm thương bầm dập không thua

gì hai đứa trực tiếp tham chiến là Haili và Êmê.

Phải rất lâu về sau, anh Nghé mới nghĩ ra cách dập tắt lò lửa xung đột, đó là xối nguyên một xô nước lạnh vào đám đánh nhau để làm nguội những cái đầu bốc khói, lúc đó hai đầu sĩ mới chị buông nhau ra và mỗi đứa tản đi một hướng.

Từ ngày anh Nghé tìm ra biện pháp giải tán bọn Haili, ba mẹ chị Ni không còn phải liều lĩnh thò tay vào cuộc chiến để khi rút ra vừa nhăn nhó vì vết tích chiến tranh

chỉ chít vừa sung sướng thở phào vì mình vẫn còn đầy đủ mười ngón tay.

35

Đối với những người trong nhà, rút được Haili và Êmê ra khỏi hàm răng của nhau dù sao cũng chỉ là thành công bước đầu.

Làm thế nào để hai đứa nó không lao vào nhau mỗi ngày mới là điều quan trọng.

Cũng nên thông cảm cho ba chị Ni, mẹ chị Ni và cả chị Ni: làm sao con người ta có thể sống yên ổn trong một không gian thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng gầm gừ, ăng ăng điếc tai của năm cái miệng, làm sao có thể làm được chuyện gì ra hồn khi cứ chốc chốc phải bỏ ngang công việc để hồi hả hứng nước đầy xô rồi cuống quý chạy theo đám xô xát. Lần nào cũng vậy, sau mỗi cuộc dẹp loạn, mẹ chị Ni đều ngồi ôm ngực thở dốc, mặt mày tái xanh, tóc tai phờ phạc, trông như bà vừa đi đánh giặc về.

Thực ra, nếu am hiểu tập quán của bọn tôi gia đình chị Ni sẽ biết họ không nhất thiết phải nhúng tay vào các trận đánh dằng dai giữa Haili và Êmê. Bởi đó không phải là những cuộc đụng độ bình thường, cầu xe nhau cho hả giận rồi thôi. Đây là cuộc quyết đấu tranh giành quyền

lực có tính chất một mất một còn. Cho đến chừng nào cuộc tỉ thí chưa ngã ngũ, nó vẫn sẽ tiếp diễn và chỉ ngưng khi một bên chấp nhận đầu hàng hoặc bỏ mạng. Chính sự can thiệp của con người khiến các trận đánh không được đẩy đến tận cùng. Chúng luôn dang dở, bất phân thắng bại, do đó khi nào con Haili chưa được thừa nhận quyền lãnh đạo tuyệt đối trong bầy còn con Êmê vẫn ngang nhiên không chịu phục tùng Haili, chúng sẽ còn lao vào cắn nhau dài dài. (Hai cạp không thể sống chung một rừng là vậy, trừ khi con cạp này là ... vợ con cạp kia)

Cũng có thể ba mẹ chị Ni biết hết những điều đó nhưng họ không nỡ nhìn thấy một trong hai đứa vầy đuôi từ già cỗi đời. Chỉ chứng kiến cảnh Haili và Êmê đổ máu thôi họ cũng đã không chịu nổi trong khi bọn tôi coi đó là chuyện vặt của loài chó. So với loài người, những vết thương của bọn tôi rất chóng lành.

Cuối cùng, ba chị Ni quyết định chấm dứt tình trạng báo động bằng cách nhốt riêng con Êmê trên tầng hai.

36

Để con Êmê không mò xuống tầng trệt gây sự và con Haili không lò dò trên tầng hai, ba chị Ni dựng một vách

ngăn bằng những thanh sắt có chốt khóa cửa giữa cầu thang dẫn lên lầu.

Những ngày đầu, cánh cửa ngăn đó chẳng có tác dụng gì mấy. Tụi nó vẫn có thể nhieéc móc nhau ầm ĩ, chõ mõm qua song sắt cắn nhau và từ hai chiếc vách ngăn con này ngoạm lấy mõm con kia chặt đến mức cả nhà lại phải vội vã cầu cứu đến vòi nước máy.

Chỉ đến khi ba chị ni buộc phải dựng thêm một vách ngăn mới cách vách ngăn cũ khoảng hai mét để tạo ra một vùng đệm ở giữa, kiểu như con người ta thiết lập các khu phi quân sự, thì trận tự mới chính thức được vãn hồi và những người trong nhà từ hôm đó mới có thể yên tâm hít thở không khí thanh bình.

Tất nhiên hòa bình nào cũng có cái giá của nó. Từ khi hai rào chắn được dựng lên, những người trong nhà mỗi khi lên xuống các tầng lầu phải nhấc chân thật cao để bước qua. Vách có then cài, nhưng khổ nỗi hễ nghe tiếng kéo then lách cách thế nào hai võ sĩ, đặc biệt là con Haili, cũng lật đật xuống tới để chờ cánh cửa mở hé là chui tọt qua.

Thế là kẻ gây hấn đó (anh Nghé từng gọi Haili là "tên đầu gấu" khi thấy nó bắt nạt bọn tôi) là con chó rất được gia đình chị Ni yêu chiều.

Trước tiên là vì nó đẹp. Haili là con chó ngực nở, eo thon, chân dài miên man. Nó là con chó lông đen nhưng hai bên mõm lại màu vàng. Mắt cũng điểm hai đốm vàng phía trên tựa hai hàng lông mày ngộ nghĩnh. Ngực Haili trở một vạt lông trắng như thế nó đang đeo yếm. Bốn chân cũng mang vớ trắng kéo dài quá khuỷu. Haili có đánh đi uyển chuyển và khi nó nằm thì y hết các mệnh phụ phu nhân: hai chân trước lúc nào cũng bắt chéo, dài các và trang nhã

- Xem Haili kìa! Nếu nó là người, khối chàng trai chết vì nó!

Ngắm dáng nằm điệu đà của Haili, bao giờ mẹ chị Ni cũng buột miệng tấm tắc, còn chị Ni thì thích thú lôi máy ảnh ra bấm tanh tách.

Nhưng chính sự thân thiện với con người mới là yếu tố giúp Haili chinh phục được cảm tình của mọi người.

Với bọn tôi thì Haili rất thích ra oai, nhưng với con người nó luôn tỏ ra là một con chó hồn nhiên đáng yêu. Nó có thể làm quen với bất cứ ai bằng cách quấn quít

quanh chân khách và khi khách ngồi xuống ghế thì nó nhảy tót lên lòng khách y như thể hai bên quen biết nhau đâu từ kiếp trước.

Nó bất ngờ nhảy lên, bất ngờ thè lưỡi liếm vào mặt khách và trong khi khác giật bản mình chưa biết phải phản ứng như thế nào thì nó bất ngờ nhảy xuống, đứng đĩnh bước đi, mặt mày thản nhiên như không có gì xảy ra.

Khách chỉ biết cười xòa:

- Con chó này vui tính ghê!

Với người nhà, Haili còn tự nhiên hơn. Thích thì nó nhảy lên đùi ngồi chơi, hết thích nữa thì ngáy xuống, một lát cảm thấy thích thì lại nhảy lên. Nó làm như đùi con người ta là chiếc ghế, đá phiến hay gốc cây, có thể nhảy nhót rong chơi tha hồ trên đó. Thế nhưng chẳng ai la rầy nó, còn lấy đó làm thích thú:

- Đầu hàng con nay luôn!

Rất nhiều lần gia đình chị Ni và anh Nghé đang ngồi quanh bàn uống cà phê, nó nhảy một phát lên người mẹ chị Ni ngồi chễm chệ. Ngồi chưa nóng chỗ, nó phốc qua người ba chị Ni, rồi lấy trớn phóng qua chị Ni, nhún

mình một cái nữa để đáp xuống đùi anh Nghé. Xong, nó nhảy xuống đất, lưng thưng đi ra chỗ khác.

Mẹ chị Ni mắng yêu:

- Trời, nó xem mình như đồ chơi của nó.

Chị Ni cười khúc khích:

- Nó chơi trò cầu tuột đó mẹ!

38

Cô Hà cũng thích Haili, chú Peter cũng thích Haili.

Chú William lại càng thích Haili.

Vì những lý do tôi đã kể ở trên. Và còn vì Haili sở hữu dáng dấp của một kẻ phớt lờ. Tức là kẻ không xem việc gì trên đời là quan trọng. Ngay chính cuộc đời cũng không quan trọng nốt.

Thế mới có cái chuyện nó nhảy lên nhảy xuống trên đùi mọi người chơi bởi thỏa thích, bất kể người đó là ai.

Chơi đùa chán, nó ra trước hiên nằm nhìn xe cộ lướt qua bên ngoài cánh cổng rào, ánh mắt thờ ờ như thể chẳng có cảnh vật nào đáng cho vào mắt, tóm lại là cuộc đời này chẳng có gì đáng để ưu tư.

- Con Haili đang nghĩ gì thế nhỉ? - Chú Peter nhìn đáng nể kiêu sa uể oải của nó thắc mắc.

Chú William nói:

- Cứ theo bộ dạng của nó thì chắc nó đang suy nghĩ xem sống là như thế nào.

Cô Hà kêu lớn:

- Haili

Haili trả lời bằng cái vẫy đuôi lười nhác, mông vẫn quay về phía mọi người.

Ba chị Ni nhún vai:

- Con chó này nó chẳng coi ai ra gì!

Ông nói vậy, nhưng giọng ông ra chiều âu yếm.

39

Tất nhiên, con Haili không phải lúc nào cũng được điễm mùi trong mắt những người trong nhà.

Mỗi lần nó đánh nhau với Êmê, tất cả cái miệng đều rên rĩ:

- Con Haili này hung hăng quá!

- Con này có máu "đại ca"!

Anh Nghé nheo mắt:

- Nó là "đầu gấu" trong nhà này.

Ba chị Ni nhận xét:

- Con Êmê cũng đâu có vừa.

Mẹ chị Ni phản đối:

- Nhưng con Haili gây chiến trước.

Chị Ni bênh Haili:

- Trong thế giới loài vật tất yếu phải xảy ra đánh nhau để cọn ra con đầu đàn, mẹ à.

Ba chị Ni gật gù:

- Con nói đúng!

Rồi ông nhún vai:

- Thế giới loài người cũng thế thôi! Chỉ có điều loài người không đánh nhau bằng răng!

Còn tiếp....

Chương 3: Pig đã trở thành con chó tai cụp như thế nào

40

Thực ra mà nói, về chuyện đánh nhau Haili quyết không phải là đối thủ của con Pig. Tôi vẫn luôn nghĩ thế.

Pig là một con chó thon thả có lông màu hung. Tôi không rõ nó là giống chó gì nhưng xét về cơ bắp và sự nhanh nhẹn, nó không hề kém cạnh Haili. Nhìn nó phóng vun vút từ đầu nay sang đầu nọ căn nhà, đôi lúc tôi có cảm giác nó là một con ngựa hơn là một con chó. Và khi Pig đứng lều nghêu lâu thật lâu trên hay chân đế ngóc cổ nhìn ra đường mỗi khi xe của chị Ni về tới trước cổng thì nó giống hệt một con quái, trông rờn rợn thế nào.

Khi quần thảo với tôi và Êmê, Pig luôn giành phần thắng. Tôi chưa từng biết con chó nào có phản ứng thần tốc như nó. Đặc biệt, trong lúc tôi và con Êmê mãi tìm cách cắn tai và đuôi của nó thì Pig luôn nhắm vào cổ họng của hai đứa tôi. Nó ngoạm cú nào trúng phóc cú đó và cứ thế nó ngoạm cổ tôi và Êmê lôi đi xềnh xệch quanh nhà.

Lôi chán, Pig nhả bọt tôi ra rồi có vẻ cảm thấy đùa như vậy là hơi quá, nó bắt đầu liếm lông bọt tôi (kiểu như con người ta mát-xa vậy) để làm lạnh.

Dĩ nhiên những cú ngoạm của Pig tuy hơi mạnh nhưng không làm bọt tôi xây xát. Và sau mỗi lần chơi đùa, tôi thường tự hỏi nếu là đánh nhau thật, con chó nào có thể địch nổi Pig?

Haili có thể tương đương với Pig về nhiều mặt. Nhưng xét về đòn thế, Haili chỉ đáng là học trò của Pig. Haili đụng đầu cắn đó, và nó cắn thì đau thật nhưng không khiến đối thủ toi mạng. Trong khi đó, Pig không cắn bừa. Tấn công đối thủ, nó chỉ nhắm nhắm ra đòn hiểm: cắn ngay cổ họng. Nếu con Pig đánh nhau thật sự như Haili và Êmê, nó chỉ cần nghiến chặt quai hàm, cổ họng đối thủ nếu không đứt lìa cũng sẽ gãy nát.

Vì con Pig sống chung với bọt tôi từ nhỏ và cùng bọt tôi lớn lên bên nhau nên tôi biết không ai dạy nó ngón đòn chết người đó. Cú đánh đó sinh ra cùng với nó, chảy trong huyết quản nó như một thứ bản năng.

Tôi ngờ rằng ba nó là một loài chó săn.

Nhiều lúc tôi rùng mình vì một ý nghĩ ghê rợn gãi lên vỏ não: nếu con Pig có tham vọng trở thành con chó đầu đàn như Haili, liệu điều gì sẽ xảy ra? Chắc sẽ có vào đũa trong bọn tôi gãy cổ ngay từ cú đánh đầu tiên của nó.

Thật may Pig là con chó hiền lành, thậm chí rụt rè. Hằng ngày, nó sợ hãi tất cả nhưng con chó khác.

Nó luôn nhường nhịn bọn tôi. Chưa bao giờ tôi thấy nó giành ăn với đũa nào. Ngay cả khi chị Ni đặt thức ăn trước mõm nó, nếu có đũa nào lại gần

với vẻ thềm thường là nó lảng đi chỗ khác.

Chỉ khi đũa giỡn vô tư, nó giỡn võ ra bọn tôi mới biết nó là một sát thủ thứ thiệt.

Sát thủ Pig, may thay nó là đũa yếu bóng vía nhất trong bọn.

Tính nhút nhát của con Pig không phải do bẩm sinh.

Chẳng qua lúc mới về nhà chị Ni. Pig còn bé, suốt ngày bị thằng Suku bắt nạt.

Suku tấn con Pig vô tường khiến nó muốn bẹp ruột, xong lại đè nó xuống nền nhà bằng thân hình như hòn đá tảng của mình khiến con bé cảm thấy đầu óc quay cuồng đến quên cả cách thở.

Chỉ đến khi Êmê thấy chương mắt chạy lại gầm gừ thì thằng Suku mới buông tha Pig.

Bất cứ một con chó con hay một đứa bé con nào cũng vậy, ở nhà bị anh chị ức hiếp, đến trường bị bạn bè bêu tai đá dít, con cún đó (hay đứa bé đó) sớm muộn gì cũng bị tự kỷ, hễ thấy bóng ai lại gần là sợ hãi vãi cả linh hồn.

Con Pig rơi vào tình cảnh đáng thương đó. Bị thằng Suku ăn hiếp suốt một tháng, Pig sợ đến cụp tai. Từ tháng thứ hai trở đi, nó chỉ vênh được tai trái. Tai phải xụi lơ, không bao giờ trở lại bình thường được nữa và nó bị cả nhà trêu là con tai cụp.

Chỉ khi chơi trò vật nhau với tôi và Êmê, mãi hào hứng nhảy tới nhảy lui tai phải

con Pig mới dựng lên trong chốc lát. Nhưng đó là những khoảnh khắc hiếm hoi. Khi giờ ra chơi kết thúc, sự nhút nhát lại quay về với nó và một bên tai nó từ từ cụp lại-theo cái kiểu người ta cụp ô khi bước vào nhà.

Cái cách nó hấp tấp lại gần tôi và Êmê để liếm láp hai đứa tôi sau khi chơi đùa cho biết nó ý thức rất rõ về thân phận bề dưới của nó.

Con Pig, đôi khi tôi buồn rầu nghĩ, như vậy đã bị thằng Suku vô tình biến thành một sản phẩm lỗi. Những chấn động tâm lý của một tuổi thơ bị hiếp đáp khiến nó hoàn toàn đánh mất ý thức về bản thân.

Nhưng điều đó dù sao cũng có mặt tốt của nó. Nếu giống chó săn như con Pig không biến thành con thỏ nhút nhát rất có thể không đưa nào trong bốn đứa còn lại sống sót khi Pig quyết ăn thua đủ. Lúc đó, Pig sẽ không có cơ hội làm lành như khi đùa giỡn cho dù người ta vẫn nói cuộc sống luôn cho ta cơ hội để chuộc lại lỗi lầm.

Như đã nói, con Pig không bao giờ giành ăn với bọn tôi. Không phải là nó không muốn mà nó không dám.

Gặp những lúc thức ăn thừa mứa, mỗi đĩa được ba, bốn cục xương, Pig mới rón rén lấy phần của nó. Nhưng Pig không bao giờ ăn ngay. Nó thận trọng nhặt một cục xương đem đi giấu. Sau đó nó quay

lại nhặt cục xương khác, lại đem giấu tiếp.

Gặm xương trước mặt những con chó khác, Pig luôn phập phồng lo lắng cho dù đó là phần ăn của nó.

Giấu thức ăn vào một chỗ, đợi lúc bọn tôi đi ngủ hay chạy nhảy đằng trước hiên Pig mới yên tâm lôi ra nhấm nháp.

Pig tính như vậy nhưng ý định của nó luôn thất bại. Đã gọi là giấu phải giấu nơi nào kín đáo, nơi không ai nhìn thấy. Nếu là tôi, tôi sẽ giấu mấy cục xương trong kẹt cửa hoặc giữa mớ chai lọ ở góc nhà. Đằng này con Pig tha hết cục xương này đến cục xương khác đặt hớ hênh trên chiếc niệm cũ sát vách. Tôi không hiểu tại sao nó không nhét dưới tấm niệm.

Đề sờ sờ như vậy khác nào mời bọn tôi xơi.

Và bọn tôi xơi thật. Thằng Suku ăn hết phần của mình, chạy lại chỗ tắm niệm tha một cục xương. Con Haili tha một cục xương khác. Con Êmê tha một cục xương khác nữa.

Trong khi đó, Pig cứ mãi mê cái trò giấu giấu giếm giếm buồn cười của nó.

Đến khi không còn một cục xương nào trên nền nhà, nó quay lại chỗ giấu thức ăn để bản thân ngơ ngác thấy chiếc niệm trống không.

43

Có lẽ sự nhút nhát quá đáng đã khiến con Pig có những hành vi ngớ ngẩn.

Nhưng con Pig dứt khoát không phải là con chó khờ khạo.

Ngược lại, so với bọn tôi nó là con chó biết tận hưởng cuộc sống nhất.

Buổi tối nó là đứa đầu tiên chui vào niệm ngủ và buổi sáng nó là đứa cuối cùng rời khỏi niệm - khi lá trên đầu tường nhà hàng xóm rụng đầy sân nhà chị Ni.

Nó luôn chọn những khoảng hiên có nắng chiếu vào để nằm sưởi ấm, trong khi bọn tôi chẳng hề để tâm đến điều đó.

Pig cũng là đứa biết giữ vệ sinh sạch sẽ.

Về điểm này, chị Ni thường lấy nó ra làm gương cho bọn tôi:

- Tụi em thấy Pig không. Nó cũng chạy nhảy suốt ngày như tụi em mà mình mấy chẳng có một hạt bụi. Người nó lúc nào cũng thơm tho.

Chỗ này chị Ni chỉ nói đúng phân nửa. Nó không phải là đứa suốt ngày chạy nhảy. Thỉnh thoảng nó đùa giỡn với tôi và Êmê khi bọn tôi rủ nó. Thời gian còn lại, nó thích ngồi trước hiên nhà, nhìn cuộc đời qua cánh cổng gỗ. Tôi thường bắt gặp nó ngồi bất động như thế hàng giờ. Thú thật tôi chẳng thấy ngoài phố có gì hay. Chỉ người và xe chạy qua chạy lại. Sáng trưa chiều tôi y hệt như nhau. Nhưng Pig không thấy chán. Ngày nào nó cũng ngồi chết gí một chỗ mê mẩn ngắm phố ngắm phường.

44

Cuối cùng, nhận ra bọn tôi không quen tự giác giữ mình như con Pig, chị Ni lôi bọn

tôi ra tắm, mỗi tuần một lần.

Lúc đầu ngồi dưới vòi nước máy, đứa nào cũng sợ. Lại thêm màn xà phòng khắp người nữa. Nhưng lâu dần thành quen, bây giờ đứa nào cũng ghiền tắm, thậm chí còn tranh nhau được tắm trước. Hễ thấy chị Ni cầm chai xà phòng, tay khác chiếc khăn dày chuyên để lau mình cho mấy bọn tôi đẩy cửa phòng tắm là cả bọn xô đẩy nhau để được là đứa đầu tiên lọt vô theo. Về khoản này, không đứa nào địch lại nổi thằng Suku vì nó lùn rất khỏe.

Trong khi chị Ni tắm thằng Suku, cả bọn háo hức bu quanh cửa. Đợi cửa mở cho Suku chạy ra, bọn tôi lại chen huých để là đứa tiếp theo.

Chị Mí, bạn chị Ni tới chơi, thấy cả đám xúm xít trước cửa phòng tắm, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì trong đó vậy? hông lẽ phòng tắm bây giờ biến thành phòng ăn?

Chị Ni cười:

- Tụi nó giành nhau đi tắm đó.

- Hi Hi, mình tưởng chó Phú Quốc mới thích nước chứ!

Nhà chị Mí có nuôi một con chó Phú Quốc. Chị bảo lúc mới đem nó về, chị muốn xiu khi thấy nó vừa đặt chân xuống sân đã nhảy tót vào hồ cá kế gốc măng cầu.

Nó nhảy vô hồ cá, ngồi xồm trên đuôi ngóc cổ ngó ra, nước ngập gần tới cổ.

Chị Mí vất vả ẵm nó ra ngoài, lát sau nó lại nhảy vô, cả chục lần như vậy.

Sau này, chị

mới biết giống cho Phú Quốc là chúa nghịch nước. Về trình độ bơi lội, nhiều người bảo giống chó này bơi giỏi không thua gì rái cá.

45

Chó Phú Quốc thích lội nước nhưng lúc lên bờ chỉ cần lắc mình vài cái là khô ngay, vì giống chó này có bộ lông rất mượt, lại ngắn, dán sát vào da.

Ngược lại, Suku là con chó lông dài và dày, xoắn tít thò lò, nhiều lúc dính bết vào nhau thành từng mảng, chị Ni phải lấy kéo để cắt để không bị ghẻ lở.

Vì vậy, sau khi tắm dù được chị Ni lau người cẩn thận bằng tấm khăn lớn và dày, thằng Suku vẫn cảm thấy không thoải mái, vẫn cứ thấy người rin rít khó chịu.

Trong khi bọn tôi tắm xong là chạy lảng vảng quanh nhà một cách thích thú thì Suku khổ sở chui lông bằng cách cọ người vào bất cứ thứ gì có thể cọ được.

Nó ủi người vào hết bức vách này đến bức vách khác, vừa ủi vừa đi để làm khô lông. Ủi vách chán, nó ủi vào tủ lạnh, tủ thức ăn, xong lại nằm vật ra dưới nền nhà, lăn qua lăn lại như bị ai cù.

Hôm nào tắm xong, Suku cũng loăng quăng cả buổi như vậy. Vậy mà tới lần kế tiếp, nó lại hăng hái huých bên phải lẫn bên trái để được là đưa chui vô phòng tắm trước tiên. Bó tay, à quên, bó chân nó luôn!

46

Thằng Suku không chỉ ủi người vào vách sau khi tắm.

Nó còn có thói quen lấy chân cào lên vách để mài móng. Cứ khi nào trong nhà vang lên tiếng "soàn soạt" là tôi biết ngay thằng này đang chăm chú mài giữa các móng chân của nó.

Có lần nó cào ngay ổ điện, cào hăng đến mức bong cả nắp an toàn khiến chị Ni mặt mày xanh lè.

- Suku, sao em cào ngay chỗ đó? Em có sợ bị điện giật không hả? - Chị sợ hãi hét

Anh Nghé cốc nhẹ lên đầu Suku:

- Tao thấy mày nên mài răng thì hơn.

Chú Peter nheo mắt phụ họa:

- Ồ, chừng nào răng mày mòn vẹt bao nhiêu người sẽ cảm ơn mày đó, Suku.

Anh Nghé và chú Peter từng là nạn nhân của thằng Suku. Họ đang châm chọc tạt cấn người của thằng này. Suku có lẽ cũng biết điều đó nên nó cụp đôi tai dày xuống kiêu như con người bịt tai lại ra vẻ ta đây không nghe gì hết và lảng lảng thao chân chị Ni vào trong.

Chị Ni vuốt ve Suku:

- Em đừng cấn người là được. Chứ răng mà mòn hết em đâu có gặm xương được Suku há!

47

Cái cách thằng Suku cào chân điên cuồng lên vách hay nằm lăn qua lăn lại hàng giờ dưới nền nhà, đôi khi tôi nghĩ, không chỉ để làm khô mình mẩy hay giữa móng. Tôi luôn có cảm giác những ai béo quá thường khó chịu với cơ thể của mình và họ quyết định phải làm một cái gì đó như một cách giải tỏa.

Tôi từng thấy những ông bụng béo khổ sở mỗi khi cúi xuống cột dây giày, những bà bụng bự thở dốc khi phải leo lên các bậc thang. Trọng lượng một con người hay một con chó đè giống nhau ở chỗ mỗi khi vượt quá mức cho phép, lập tức trở thành một nhà máy sản xuất những phiền toái. Mọi sinh hoạt thường nhật đâm ra bất tiện và những người quá béo thường khổ sở vì phải suốt ngày hầu hạ bản thân mình.

Bản thân họ lúc đó giống như long thể của đấng vua. Họ phải nương nhẹ nó, không cho nó làm những điều mà lúc nó còn là thân dân họ vẫn được làm: chạy băng băng qua đường, nhảy qua vũng nước hay leo lên mái nhà để nhặt một quả cầu lông.

Vì lẽ đó mà những việc bình thường đối với những con chó khác thì với Suku tôi ngờ rằng những hành động của nó còn đi xa hơn việc giũa móng hay làm khô lông: nó nhằm xả bức bối, một cách vụng vầy để thoát khỏi những ký ức thừa thãi lên cuộc đời nó như một thứ gông cùm.

Vì vậy mà nó trở nên đáng thương, tiếp theo là trở nên đáng yêu chẳng?

Con Pig cũng là đấng được gia đình chị Ni yêu quý.

Ai cũng nhận ra nó là một con chó săn. Và ai cũng nhận ra con chó săn đó không có ý định tận dụng ưu thế trời cho của mình để gây náo loạn như con Haili "đầu gấu".

Nhưng điểm hay nhất của con Pig, điểm mạnh vượt trội của nó, là tiếng sữa.

Sữa thì con chó nào chả sữa. Mỗi khi thấy người lạ vào nhà là bọn tôi nhảy chồm chồm vừa sữa ầm ỹ, lần nào cũng vậy.

Pig không thế. Lạ nó cũng sữa, quen nó cũng sữa, nhưng nó chọn người để sữa chưa từng đụng đâu sữa đó như bọn tôi.

Anh Tự sáu ngón hàng xóm hễ dứt đầu vào nhà là con Pig bắt đầu sữa.

Đặc biệt Pig sữa dai nhách, sữa từ lúc khách bước vào nhà cho đến lúc khách bước ra. Nó lại cứ khuynh chân chỗ mồm vô mặt khách mà sữa. Kiểu sữa giống mấy bà mất gà chửi bới của Pig khiến khách ngượng. Anh Tự cười giả lả:

- Mà chửi tao hảy mà?

Khách ngượng, chủ cũng ngượng.

Ba chị Ni nạt:

- Pig, mày điên hả?

Mẹ chị Ni la:

- Pig, con có thôi đi không?

Con chó nào cũng vậy, nghe chủ quát một tiếng là cụp đuôi lảng đi chỗ khác. Riêng con Pig, nó có tài giả điên. Chủ quát phần chủ, nó cứ sửa phần nó.

Nạn nhân của con Pig còn có chú Tư râu thợ hàn. Lần nào tới nhà sửa ống nước, chú Tư râu cũng bị con Pig sửa tới tấp mặt mũi.

Ba chị Ni lại nạt. Mẹ chị Ni lại la.

Kết quả: Pig càng sửa hăng.

Chú Tư râu rờ râu, cười hè hè:

- Sao mày biết hôm qua tao mới ăn thịt chó hả mày?

49

Cho

đến ngày mẹ chị Ni than thở sao đồ đạc trong nhà mỗi ngày một biến mất, mọi người mới bắt đầu để ý người ra kẻ vào.

Sau một thời gian âm thầm quan sát, mẹ chị Ni khám phá ra một quy luật: hôm nào anh Tư sáu ngón qua chơi hay chú Tư râu ghé sửa ống nước, trong nhà luôn mất món gì đó. Chẳng phải đồ đặc quý giá gì nhưng chúng cứ ra đi dần: cạm muồn i-nốc, chiếc tách bằng sứ, lọ đựng ớt, chiếc bật lửa khui bia, các huy hiệu có nam châm gắn trên cửa tủ lạnh. Thứ đặt tiền nhất và mới mất tích gần đây là chiếc đồng hồ chị Ni bỏ quên chỗ rửa chén bát.

Mẹ chị Ni nhìn ba chị Ni:

- Vậy là hai người đó lấy

cấp. Ba chị Ni chép miệng:

- Ăn cấp vật thôi. Chắc là do quen tay.

Ông nhún vai:

- lần sau họ ghé, mình chỉ cần cử người ngồi bên cạnh họ là được.

Mẹ chị Ni đảo mắt quanh nhà, giọng áy náy:

- Con Pig bị mắng oan

rồi! Bà kêu:

- Pig ơi, Pig!

Con Pig rút rè bước lại, tai cụp đuôi cụp và vẫn cứ dằng đi ngập ngừng như sẵn sàng quay mình chạy trốn.

- Cô kêu con lại để khen con chứ có phải đánh đòn đâu mà mà con nhát thế.

Mẹ chị Ni xoa đầu con Pig và con Pig cảm động liếm tay bà.

- Con giỏi lắm!

Bà nói và ẵm nó lên đùi nhưng con Pig hấp tấp nhảy xuống ngay. Khác với Haili, con Pig không bao giờ để ai bế nó quá một giây.

Vì nó là con chó nhút nhát. Cái gì nó cũng sợ. Độ cao là một trong những nỗi sợ của nó.

50

Chị Ni nghe ba mẹ khen tài của con Pig, tặc lưỡi trầm trồ:

- Chắc con Pig có giác quan thứ sáu, phân biệt được người ngay kẻ gian.

Ba chị Ni cười:

- Ba không nghĩ vậy. Ta tin nó sửa vì nó đã nhìn thấy hai người kia lấy đồ đạc trong nhà. Và nó nhớ mặt nên những lần sau họ vừa bước chân qua cửa là nó lập tức báo động. Chỉ có điều chúng ta không hiểu được ý nghĩa trong tiếng sửa của nó.

Ba chị Ni nói đúng. Pig không phải thần thánh gì, chẳng qua nó so với đám bạn hơi hột bộn thôi nó là đứa ưu đễ ý.

Chị Mí là bạn thân của chị Ni nhưng lần nào chị ghé nhà, con Pig cũng sửa kinh hoàng.

Suốt một thời gian dài chẳng ai hiểu được lý do. Mãi đến khi phát hiện ra ý thức bảo vệ tài sản của Pig, mọi người mới vỡ lẽ.

Chị Mí có cái tính trẻ con là thấy thứ gì hay hay, ngộ ngộ là lập tức hỏi xin. Bữa xin ba chị Ni cuốn sách, hôm xin chị Ni cái áo pull.

Con Pig thấy chị Mí lần nào bước ra khỏi cửa cũng cầm theo món gì đó thế là nó liệng ngay chị vào thành phần bất hảo.

Đã vậy, vào nhà bao giờ chị Mí cũng đi thẳng tới tủ lạnh, mở cửa lục lọi rồi nhón

khi thì miếng chả lụa, lúc thì mấy thỏi chocolate ra ăn ngon lành. Con Pig đáng giá hành động tự nhiên đó cũng ngang với tội ăn trộm.

Khi nghe chị Ni giải thích lý do con Pig sửa mình, chị Mí cười méo xẹo:

- Trời đất! Mày nghĩ sao mà xem tao ngang với kẻ cắp vậy, Pig?

Chị Ní cười hí hí:

- Lần sau mi đem trả lại mấy cuốn sách với mấy cái áo là con Pig xóa tên mi khỏi danh sách đen liền!

51

Chị Mí không trả lại sách và áo. Còn xin thêm.

Nhưng bây giờ mỗi khi chị Ni cho chị Mí món gì, chị đều đưa công khai trước mặt con Pig để nó chứng kiến.

Chị Mí tay cầm món quà, mắt nhìn con Pig miệng rồi rít thanh minh:

- Cái này chủ mày cho tao, mày nhìn thấy rõ ràng rồi đó nghe!

Con Pig lừ lừ quan sát, mắt đi qua đi lại giữa chị Ni và chị Mí dỗi theo móm đồ, vẻ cảnh giác.

Lần đó con Pig không sữa. Cả những lần sau nữa cũng vậy. Vì nó phân biệt được rồi: khi khách lấy đi món đồ gì trước mặt chủ nhà hoặc do chủ nhà tận tay trao thì đó không phải ăn cắp.

Nhưng Pig sữa chị Mí chuyện khác.

Gia đình chị Ni và gia đình chị Mí thân nhau mấy chục năm.

Ba chị Mí mất, bây giờ trong nhà chỉ có hai mẹ con.

Bữa nào có chuyện phải đi xa vài ngày, mẹ chị Mí đề gửi chị đến ăn cơm ở nhà chị Ni.

Bây giờ

thì con Pig đã biết chị Mí không phải là kẻ gian rồi. Chị lục tủ lạnh, nó xem là bình thường. Chị ngày hai bữa đến ăn cơm, nó cũng xem là bình thường. Nhưng có một hôm nó sữa. Sữa dữ dội.

Đó là hôm mẹ chị Ni hỏi chị Mí:

- Ngày mai má con về rồi hả Mí?

- Dạ.

- Vậy là từ ngày mai con ở nhà ăn cơm với má con hả?
- Con cũng chưa biết được, cô ơi.
- Chưa biết là sao?
- Có thể con vẫn qua nhà cô ăn cơm.
- Ủa, hông lẽ con để má con ăn cơm một mình?
- Dạ đâu có, cô! - chị Mí cười hì hì - Con rủ má con qua đây ăn luôn!

- Vừa phải thôi nghe

mi! Còn con Pig kêu:

- Gâu gâu! Gâu gâu gâu!

Vừa sữa nó vừa nhảy tung tung trước mặt chị Mí khiến chị sợ hãi rụt chân lên, mặt xanh lè:

- Bình tĩnh đi Pig! Tao chỉ nói chơi thôi

mà! 52

Chị Mí thè lưỡi nói với chị Ni:

- Con Pig này ghê quá! Nó giữ đồ con hơn thần giữ của!

- Có lẽ giống chó này sinh ra đã vậy.

Chị Mí rụt cổ:

- Nó còn nghe được những gì tao nói nữa.

Chị Ni nheo mắt:

- Vậy mi đừng đòi hỏi xin đồ nữa.

Chị Mí phồng má:

- Tao vẫn hỏi xin. Nhưng tao sẽ nói tiếng Anh.

- Con Pig nghe được tiếng Anh của chú William đó. -

Chị Ni

dọa.

- Vậy tao nói tiếng Pháp.

Chị Mí nói vậy vì chị đang học chương trình song ngữ Pháp - Việt.

- Không biết con Pig có nghe được tiếng Pháp không. Nhưng thằng Suku chắc nghe được. Nó từng chửi nhau với anh Guillaume. Và nó sẽ phiên dịch cho con Pig.

- Vậy tao sẽ bút đàm.

Bút đàm tức là ghi ra giấy. Chị Ni cười:

- Vậy thì được.

Tôi chắc là chị Ni nói đùa:

Pig chắc chắn không biết tiếng Anh, cũng như Suku không biết tiếng Pháp.

Nhưng với một đứa nhạy cảm như con Pig, dù bạn nói bằng thứ tiếng gì, nó vẫn hiểu được.

Có một thứ ngôn ngữ chung, thể hiện bằng cử chỉ, ngữ điệu, nét mặt mà một con chó có trực giác tốt có thể cảm nhận được.

Pig là một con chó như vậy.

53

Pig còn là một bác sĩ tài ba.

Trong bọn tôi, nó là đứa duy nhất biết cách tự chữa bệnh.

Tôi, Suku, Haili và Êmê mỗi khi ốm vặt chỉ giỏi mỗi chuyện nằm rên hừ hừ cho mẹ chị Ni đổ từng muỗng

thuốc vào miệng. Nếu vẫn không hết bệnh, bọn tôi được đưa tới bệnh viện thú ý cho bác sĩ khám và chích thuốc.

Pig là trường hợp ngoại lệ. Mỗi khi cảm thấy trong người khó ở, nó thường lảng vảng dọc hành lang dẫn xuống

bếp nơi ba chị Ni đặt những chậu cây be bé trên bục xi măng.

Bọn tôi chẳng

biết đó là những loại cây gì nhưng con Pig biết. Nó đánh hơi một vòng chọn ngay thứ cây chứa dược liệu cần thiết và dùng mõm rút từng chiếc lá nhai chóp chép.

Thoạt đầu, mẹ chị Ni ngạc nhiên:

- Con là chó chứ đâu gà vịt đâu mà vặt hết lá trong nhà cô vậy, Pig?

Chị Ni xoa đầu Pig:

- Nó nhai lá để tự chữa bệnh đó mẹ.

- Ô, nó giỏi thế à!

Thằng Suku thấy con Pig rút lá nhai ngon lành, liền bắt chước. Nó vặt hết chiếc lá này đến chiếc lá khác, nhằn qua loa thấy chẳng có gì hấp dẫn liền phun ra rồi tò mò vặt tiếp những chiếc lá khác. Suku hí hoáy một lát, nèn nhà đầy rác, còn các chậu cây thì xác xơ, trụi lủi.

Anh Nghé nhìn thấy, cốc cho nó một cái:

- Cái thằng ham ăn này. Lá này để chữa bệnh chớ có phải để cho mày đánh chén đâu.

54

Căn nhà mới của chị Ni không có hành lang dẫn xuống bếp. Các chậu cây đều đặt trên sân thượng.

Khi ốm, Pig chỉ biết luẩn quẩn chỗ mẹ chị Ni làm thức ăn.

Thấy nó cứ hau háu nhìn mình, mẹ chị Ni tắc lưỡi:

- Con đói bụng hay sao đấy, Pig?

Nhưng khi bà liệng cho nó cái xương gà, con Pig chỉ đưa mắt liếc mẩu xương một cái lại ngược lên nhìn bà.

Mẹ chị Ni ngó chị Ni:

- Nó muốn gì vậy con?

Chị Ni ngồi xôm, ôm cổ Pig:

- Em đòi thứ gì hả Pig?

Con Pig quay sang thè lưỡi liếm mặt chị Ni một cái rồi lại nghiêng cổ nhìn lên chỗ mẹ chị Ni đang làm thức ăn.

- Hay là em bị ốm?

Chị Ni nói với mẹ:

- Mẹ cho nó vài cọng rau thử coi!

Quả nhiên, khi mẹ chị Ni bỏ những mẩu thừa trong rổ gồm rau húng, rau quế, rau cần, tía tô, kinh giới, bạc hà... xuống nền nhà, con Pig lập tức chạy lại đưa mũi hít hít và chọn vài cọng nhai lầy nhai để.

Ba chị Ni nghe chuyện, gật gù:

- Trong cây cỏ có vị thuốc. Người ta gọi là thảo dược.

Ông nhìn con Pig, cảm khoái;

- Nếu đứa nào cũng có khả năng tự chăm sóc bản thân như con Pig, nhà mình chắc đỡ tốn tiền thuốc men biết mấy.

Nghe ba chị Ni khen ngợi con Pig, tôi hơi ghen tị một chút. Nhưng rồi tôi thấy sự ghen tị đó thật là vớ vẩn. Tạo

hóa là một kiến trúc sư tài giỏi nhưng tình nghịch: một khi ngài quyết định xây dựng con Pig thành một phòng chứa bí mật thì bọn tôi chỉ có cách hiểu kỳ chiêm ngưỡng những khả năng kỳ diệu của nó, thậm chí cần phải cảm thấy tự hào khi có một con chó đặt biệt như nó là bạn.

Thay thế sự khâm phục bằng sự ghen tị thường là không giải quyết được gì, ngoài việc ghen tị sẽ quay lại đầu độc và thôn tính chính mình.

Để cuộc sống không trở thành một gánh nặng, đôi khi chỉ cần suy nghĩ giản dị thế thôi.

Còn tiếp...

=====

Chương 4: Cuối cùng là Batô, con chó kể chuyện

55

Chú Peter là chồng dì út.

Nhà chú ở thành phố Brescia miền bắc nước Ý, dưới chân dãy núi Alpes, cạnh hồ Garda. Chú bảo nơi chú ở cảnh vật tuyệt đẹp, bên này là hồ nước mênh mông mịt

mù khói sóng bên kia núi lượn chập chùng mây trắng như bông.

Nhưng vì chú lấy dì út nên vợ chồng chú chỉ ở Ý chín tháng. Ba tháng còn lại cả hai về sinh sống tại Việt Nam.

Ở Ý, chú Peter buôn bán đồ cổ tại các hội chợ diễn ra quanh năm ở châu Âu. Hai vợ chồng sắm một chiếc xe tải, lái đi hết nước này đến nước khác, mùa xuân ở Bỉ, mùa hè ở Hà Lan, mùa thu lại sang Đức.

Ba tháng ở Việt Nam, hai vợ chồng lặn lội suốt ngày ở các vùng rừng núi Tây Bắc và cao nguyên miền Trung để mua đồ thổ cẩm và các sản phẩm độc đáo đem về bán ở châu Âu.

Gặp lúc kinh tế khủng hoảng, các hội chợ ế ẩm, chú rao bán chiếc xe tải, qua Việt Nam đi dạy tiếng Anh để chờ thời.

Ở trung tâm ngoại ngữ, sau khi đọc lý lịch và khảo sát trình độ tiếng Anh của chú, người ta nhận chú ngay.

Nhưng ngay buổi đầu tiên, chú Peter đã ùng ùng bỏ dạy.

Tối hôm trước, chú nghiên cứu giáo trình và cẩn thận soạn bài đến khuya lơ khuya lắc. Sáng hôm sau chú dậy thật sớm, ăn mặc tươm tất, hớn hờ chạy xe đến chỗ làm.

Nhưng khi vừa bước vào cổng, tấm bảng quảng cáo đập vào mắt khiến chú sững sờ. Ở cột giáo viên đứng lớp, bên cạnh những người khác là "giáo viên Peter-người Anh"

Chú hỏi hả vào văn phòng:

- Các ông nhầm rồi. Tôi là người Ý chứ không phải người Anh.

Người ta thản nhiên:

- Chúng tôi không nhầm. Đây là trung tâm Anh ngữ, cứ phải ghi người Anh mới thu hút được học viên.

- Bọn lừa đảo!

- Xin ông bình tĩnh! Chúng tôi sẽ trả lương cho ông như trả lương cho người Anh.

- Đồ bất lương!

Hai bên cãi nhau kịch liệt. Tiếp theo là rửa sả. Cuối cùng là manh động.

Đầu cổ bốc khói, chú Peter ném đồng sỏ sách vào mặt người đối diện rồi quay ra cổng, nhặt một cục đá gạch tan nát tấm bảng quảng cáo.

Giám đốc trung tâm hoảng quá, lật đật gọi điện thoại cho dì Út xin lỗi rồi rít và năn nỉ dì tới điệu chú về.

Đây là chuyện chú Peter, không phải chuyện mấy con chó. Nhưng tôi vẫn kể ra vì liên quan đến bọn tôi.

Chú Peter thuật lại chuyện đó bằng thứ tiếng việt bập bõm xen kẽ tiếng anh, và khi tức giận chú xỏ tiếng Ý. Nhưng con Pig lãnh hội được hết. Chú kể xong, con Pig vẫn đuôi lia lịa, ra vẻ tán thưởng thái độ của chú.

Lạ một điều là ngay cả thằng Suku cũng có vẻ hiểu

vấn đề. Nó lại gằn ghếch mõm lên đùi chú Peter và nhìn chú bằng ánh mắt thông cảm, như muốn nói nếu nó là chú nó cũng sẽ hành động như thế.

Xưa nay, chú Peter rất gớm thằng Suku. Vì thỉnh thoảng nó hay cao hứng tặng chú vài dấu răng nơi bắp chân làm kỷ niệm. Đã không ít lần chú nổi cộc rượt nó chạy vòng quanh chân bàn.

Nhưng hôm nay, Suku có vẻ hiểu ra cuộc sống cũng cần có những thói quen khác bên cạnh thói quen cắn

người vô cơ. Nó đang học cách cảm nhận nỗi đau của người khác.

Chú Peter vuốt tóc Suku:

- Mày hiểu tao nói gì mà, phải không Suku?

Suku trả lời bằng tiếng rên ư ử trong cổ họng.

Chú Peter vỗ đầu nó:

- Tao biết mày muốn an ủi tao. Nhưng mày yên tâm đi, tao vẫn ổn. Ngày mai tao sẽ đi tìm việc chỗ khác.

Rồi chú rút điện thoại ra chụp hình thẳng Suku.

Ngày hôm sau chú đưa hình nó lên facebook, kèm dòng

chữ bằng tiếng Ý:

" Si tratta di Suku, un cane onesto. Mi ha morso più volte ma io non lo odio, perchè è nato per mordere. Ma coloro che ingannano non hanno bisogno di mordere per ferirti."

Dì út dịch:

" Đây là Suku, một con chó trung thực. Nó nhiều lần cắn tôi nhưng tôi không ghét nó, vì nó được sinh ra để cắn. Còn kẻ gian dối không cần cắn vẫn làm tổn thương người khác."

56

Chú William là bạn của ba mẹ chị Ni.

Chú là người Mỹ nhưng rất giỏi tiếng việt.

Chú từ New York sang Việt Nam, thoát đầu là du lịch, sau đó đâm ra mê nghề làm báo khi được một người bạn rủ làm biên tập viên cho một tạp chí phiên bản tiếng Anh.

Rồi đến một ngày chú đột ngột hết mê làm báo. Chú chuyển qua mê dịch sách. Chú lôi sách của ba chị Ni ra đọc hết cuốn này đến cuốn khác. Chú say sưa nói:

- Cuốn này hay. Cuốn này cũng hay. Cuốn này cũng hay nữa.

Chú đâm tay này vào tay kia, mặt mày phấn khích, mắt sáng bừng:

- Em sẽ dịch cuốn này ra tiếng Anh. Tiếp theo dịch cuốn này. Sau đó dịch cuốn này.

Nhưng dịch được một cuốn, chú đột ngột hết mê dịch sách. Chú chuyển qua mê làm phim.

Chú điện thoại về, từ khắp nơi:

- Em đang viết kịch bản phim ở Hà Nội.

- Em đang quay phim ở Đà Nẵng.

- Em đang đóng phim ở Hội An.

Chú viết kịch bản phim, làm diễn viên, làm đạo diễn, thứ gì cũng có.

Có hôm tối mò, chú về bấm chuông nhà chị Ni. Tưởng chú về ngủ, té ra chú vào toa lét rồi vội vã chạy ra.

Ba chị Ni hỏi chú đi đâu, chú bảo đang đi quay phim với đoàn. Hỏi quay ở đâu, chú bảo quay ở tòa nhà chung cư trước mặt.

Nhưng rồi dùng một cái, chú hết mê làm phim. Chú chuyển nghề hội họa.

Chú lên Đà Lạt ở nhà một người

quen cả tháng trời chỉ để làm mỗi chuyện là vẽ.

Ba chị Ni nói với mẹ chị Ni:

- Hèn gì sáu tháng trước nó bảo nó yêu con bé ở Bắc Ninh, sau đó thấy nó đi với con bé người Quảng Ngãi, bây giờ lại cặp kè với con bé Sài Gòn. Thằng này đúng là không mê thứ gì được lâu!

57

Chú Willam cầm cùi vẽ một lèo mấy chục bức, sau đó đem triển lãm ở Nhà bảo tàng Mỹ thuật thành Phố, mời ba chị Ni đi xem.

Chú triển lãm tất cả ba lần.

Lần thứ ba, chú mời cả nhà. Cả bọn tôi cũng được mời.

Năm con chó từ trên taxi ủa xuống, chạy loăng quăng sân hít hít ngửi ngửi khiến khối người mắt tròn mắt dẹt.

Hóa ra chủ đề hội họa của chú William hôm đó là "chó".

Trên các bức tường treo toàn tranh vẽ bọn tôi. Thằng

Suku. Con Pig. Con Êmê. Con Haili. Và tôi.

Thằng Suku nằm. Thằng Suku đứng. Thằng Suku đi.
Con Pig nhảy. Con Pig chạy. Con Pig ngồi nhìn đời qua
cánh cổng gỗ. Con Êmê trèo lên bàn. con Êmê đánh
nhau với con Haili. Con Haili gặm xương. Con Haili
ngồi trong lòng mẹ chị Ni. Hình ảnh tôi thảm hại nhất:
nếu không nằm ngửa cho anh Nghé bắt bọ chết cũng là
đang bị thằng Suku đè nghiền ra đất.

Chú William không nói trước nội dung triển lãm nên
cả nhà chị Ni đều bất ngờ.

Ba chị Ni nghiêng đầu vào đầu mẹ chị Ni:

- William

không mê thứ gì được lâu, trừ chó.

58

Thoạt tiên, không ai nhận ra bọn tôi là nhân vật chính
trong những bức tranh. Người ta chỉ ngạc nhiên, thậm
chí bất bình khi thấy năm con chó gây náo loạn ở chỗ
vốn dành cho những khách thưởng thức nghệ thuật.

Khác thưởng thức nghệ thuật thì bạn cũng biết rồi đó,
toàn những người sang trọng, khả kính. Nhiều người đeo
cà vạt. Có người khoác áo vét. Mặt mày họ lúc nào cũng

nghiêm nghị, suy tư. Họ nói năng khe khẽ, đi lại rón rén. Bất cứ một tiếng động nào cũng bị xem là xúc phạm đến vẻ tôn nghiêm của ngôi đền nghệ thuật.

Trong khi bọn tôi hết gù gù đến ăng ăng, thực tình mà nói khi bọn tôi xuất hiện. Nhà bảo tàng Mỹ thuật đã rất giống một cái chợ trời.

Nhưng rồi những cái nhú mày nhanh chóng dẫn ra khi khác phát hiện bọn tôi chính là những nguyên mẫu của các bức tranh trên tường.

Cuộc sống bắt đầu ngoặt sang một hướng khác: các vị khác đạo mạo bây giờ còn ồn ào hơn cả bọn tôi. Như có một chiếc đĩa phép vừa chạm vào người họ, về đêm chiêu biến mất, mọi người thi nhau rút máy ảnh, máy quay phim, điện thoại di động ra chụp ảnh, thu hình năm đứa tôi. Nếu biết chữ, thế nào bọn tôi cũng được xin chữ kỹ.

Chụp ngoài trời chán, họ yêu cầu từng đứa

một trong bọn tôi đứng cạnh các bức tranh để chụp cả người lẫn tranh, à quên cả chó lẫn tranh.

Máy ảnh cuống cuống kêu lắc cắc, máy quay phim thì rớt rít chạy xè xè.

Tiếng gọi nhau í ới vang lên khắp nơi, tiếng chân chạy

huỳnh huych như trong phim đuổi bắt. Người chạy nhiều nhất dĩ nhiên là chú William vì chú phải liên tục di chuyển từ đầu này đến đầu kia khán phòng để trả lời phỏng vấn của vô số báo đài và giải đáp vô số câu hỏi tò mò của khách xem tranh.

Cộng thêm tiếng sủa dồn dập của bọn tôi, không khí trang nghiêm của ngôi đền nghệ thuật trong tức tắc bị phá vỡ, giống như người xưa nay vẫn khăn đóng áo dài bất thần rơi rụng hết mọi thứ, chỉ còn trơ khấc quần soóc với ao thun.

Truyền thống nề nếp bị sự phản kích đê bệp nhưng hầu như không ai quan tâm. Bởi lịch sử triểm lãm tranh ở Nhà bảo tàng Mỹ thuật chưa bao giờ có một sự kiện tương tự.

Nhiều năm về sau, sự kiện này còn được nhắc đến trong các bàn rượu như một cuộc cách mạng tuy không long trời nhưng suýt làm lở đất.

59

Đó là chuyện tương lai. Còn ngày hôm đó, chỉ trong vòng một buổi sáng tất cả những bức tranh trên tường đều được lấp đầy bởi những chiếc nơ.

Chị Ni bảo tranh gắn nơ là tranh đã được khách đặt mua.

Chú William mặt tươi rói rói, nhưng chú kiên quyết giữ lại bức tranh lớn nhất. Đó là bức tranh vẽ năm đứa tôi đang nằm bên nhau, đứa này gác mõm lên lưng đứa kia một cách thân thiện.

Bức này chú bịa ra, vì bọn tôi chưa bao giờ nằm theo kiểu đó. Chưa kể con Êmê mà gác mõm lên con Haili thì máu đỏ ngay tức khắc.

Bức tranh đó, chú William đem về treo trên tường nhà chị Ni, bảo là để làm kỷ niệm.

Chú còn "kỷ niệm" cho bọn tôi hàng chục bịch tép khô, phô mai và kẹo cà phê là thứ đứa nào cũng thích - xem như trả công cho các nguyên mẫu giúp chú vẽ tranh.

Bọn tôi vừa nhăm nháp quà của chú vừa mong chú sẽ tiếp tục vẽ năm đứa tôi để cả bọn lại có những bữa tiệc linh đình.

Nhưng như vẫn luôn xảy ra, vào một ngày không nắng không mưa chú William đột nhiên hết mê hội họa. Nghe nói những ngày gần đây chú chuyển qua mê đánh đàn.

Bức tranh vẽ năm đứa tôi mẹ chị Ni treo ở bức vách kế bàn ăn, cạnh những tranh ảnh khác.

Cho đến lúc đó, tôi mới để ý tới tấm ảnh trong đó có hai con chó lạ, một con chó trắng và một con chó đen.

Thấy tôi nhìn chằm chằm tấm ảnh, chị Ni cười bảo:

- Bê tô và Binô đó em.

Theo lời kể thăm đăm nhớ nhung của chị Ni, Bê tô và Binô hồi trước ở nhà này nhưng bây giờ cả hai đang ở một nơi rất xa. Chị chỉ nói thế thôi, không nói rõ xa là ở đâu. Chị Ni khen "hai đứa nó dễ thương lắm". Chị bảo muốn biết về hai đứa nó, tôi phải đọc cuốn Tôi là Bê tô nhưng tôi thì không biết chữ. Tôi chỉ nhai sách và làm hỏng nó là tài.

Khác với tôi và con Pig, khi xem bức tranh chú Willim vẽ, Suku, Êmê và Haili thích nhảy lên ghế đứng xem cho rõ. Còn khi tui nó còn cao hứng leo hẳn lên bàn. Hằng ngày ba đứa nó thì nhau nhảy lên nhảy xuống không biết bao nhiêu lần, đến mức tôi nghĩ tui nó vờ kiếm cớ xem tranh để nhảy nhót đùa nghịch cho thỏa thích.

À, chỗ này và một vài đoạn trước tôi kể chuyện có hơi lộn xộn một chút, đại khái là nhớ đâu kể đó, cho nên có thể bạn thắc mắc tại sao con Êmê có mặt ở đây khi tôi từng bảo nó đang sống ở tầng hai.

Êmê quả có lúc sống ở tầng hai thật, đó là lúc ba chị Ni muốn tách rời nó và con Haili để tui nó đừng xông vào

nhau. Nhưng con Êmê chỉ ở trên đó có một thời gian ngắn rồi trở xuống tầng trệt sống chung với bọn tôi như cũ.

Để biết tại sao có chuyện này thì tôi lại phải nhắc đến một chuyện khác.

Đó là một đêm cả nhà thức rất khuya vì gia đình chị Ni phải ra sân bay lúc 1g30 để đón gì Tám từ Úc về chơi.

Trong khi chờ kim đồng hồ nhúc nhích, anh Nghé ngồi chống cằm nhìn ra cổng, thấy đường phố ban đêm vắng tanh liền nảy ra một ý định theo tôi là không hề tồi chút nào.

- Giờ này không có xe qua lại, để con cho tụi nó ra ngoài chạy tới chạy lui cho đỡ cuồng chân - Anh nói với Mẹ chị Ni.

Anh Nghé và chị Ni dắt bốn đứa bọn tôi qua lề đường đối diện vì vỉa hè bên đó bằng phẳng hơn. Con Êmê thời gian đó vẫn ở trên tầng hai nên không được tháp tùng.

Lần đầu tiên được thả rông, bọn tôi hơi hoảng, kể cả Suku. Tuy thường được anh Nghé dắt đi tập thể dục nhưng những lúc như vậy thằng Suku bao giờ cũng

được nối với bạn tay anh bằng một sợi dây. Bữa nay anh Nghé cắt sợi dây trong nhà.

Được tự do chạy nhảy tung tăng trên vỉa hè rộng rãi là một thú vui tuyệt vời với mọi con chó. Bọn tôi tất nhiên cũng không ngoại lệ. Sau một hồi rụt rè đánh hơi tứ phía, bốn đứa tôi bắt đầu sải chân phóng theo anh Nghé và chị Ni đang chạy trước.

Đường phố về khuya thật khác lạ so với những gì bọn tôi nhìn thấy ban ngày. Khung cảnh yên bình, tiếng ồn lặn đi đâu không rõ và gió thì mát rượi.

Tới đầu đường, anh Nghé và chị Ni chạy ngược lại và bọn tôi hớn hờ rượt theo.

Ngược xuôi vài lượt, chị Ni nổi hứng đề nghị:

- Dẫn tụi nó ra ngoài kia đi, anh! Ra đường lớn chạy mới thích!

Anh Nghé thò đầu qua cột đèn tín hiệu giao thông, nghiêng ngó:

- Để xem!

Anh lưỡng lự:

- Tuần nào mà anh chẳng dắt thằng Suku đi dọc con phố này. Nhưng lúc đó có sợi dây xích cổ...

Chị Ni trấn an:

- Giờ nay khuya rồi, đường sá vắng ngắt, chắc không sao đâu!

62

Thế là hai con người và bốn con chó ngoặt quanh góc phố, đổ ra đường lớn.

Ôi, vỉa hè rộng quá, rộng gấp mấy trong kia, lại dài tít tắp, tha hồ phóng!

Lần này quen rồi, chẳng cần phải cảnh giác như lúc trước vừa ra khỏi nhà, bọn tôi thi nhau chạy, vừa chạy vừa lẩn nhau vừa rít lên phấn khích, chẳng mấy chốc vượt qua cả anh Nghé và chị Ni.

- Pig! Haili! Chậm lại nào!

- Batô! Suku! Quay lại đi tụi em!

Mặc chị Ni và anh Nghé kêu inh ỏi sau lưng, bọn tôi vẫn hào hứng khua chân.

Chỉ khi nhắc thấy hai gốc cây to dùng chắn ngay trước mặt, cả bọn tôi mới hăm đà phi.

Ôi, đó không phải là hai gốc cây. Đó là hai con chó hoang to như hai con gấu, dềnh dàng, lững thững. Đang đào bới thùng rác bị lật nghiêng trước căn biệt

thự bên đường, vừa thấy bọn tôi bọn chúng chẳng buồn sủa, chỉ "hực" lên một tiếng và nhảy vô tấn công liền.

Bọn tôi tuy bốn đánh hai, nhưng xét về sức vóc nhìn giống như bốn chiếc xe đạp ủa nhau với hai chiếc oto.

Tôi bị văng ra ngay từ cú húc đầu tiên, đầu choáng váng như va phải đá. Chúng đánh nhanh đến nỗi tôi không kịp thấy đứa nào húc tôi, chỉ biết mình bay lên rồi rơi đánh bịch, lăn lông lốc.

Chưa kịp hoàn hồn, tôi nghe thằng Suku la ăng ăng và cụp đuôi bỏ chạy.

Bây giờ thì chỉ còn Haili và Pig đánh nhau với đôi phương.

Cuộc quần thảo dữ dội diễn trên nền những tiếng sủa hung hãn xen lẫn những tiếng rên đau đớn.

Đã thấy máu thấm ướt vỉ hè dưới ánh đèn cao áp.

Tôi vào Suku lại xông vào đánh phụ với Haili và Pig nhưng chỉ để lãnh thêm những cú tát kinh hồn của hai con chó lạ và bổ sung thêm máu đỏ cho via hè.

Tiếng la hét của anh Nghé và chị Ni chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm tăng thêm kịch tính cho trận huyết chiến.

Hai người cuống quýt chạy vòng quanh nhưng không dám xông vào đám hỗn loạn toàn răng và nanh kia.

- Kiếm một khúc cây đi em!

Anh Nghé thét giục chị Ni nhưng ngay cả anh cũng không kiếm được khúc cây nào.

Mãi một lúc anh mới nhặt được một cục đá nhưng không giám ném vì sợ trúng phải bọn tôi.

63

Tôi đã từng chứng kiến những trận đánh kinh hồn giữa Haili và Êmê. Nhưng dẫu sao đó vẫn là những cuộc đối đầu giữa hai đứa có tầm vóc và sức mạnh không chênh lệch nhau nhiều, thế trận giằng co và không bên nào quá lép.

Đối đầu với hai con chó hoang to lớn này là một tình huống rất khác.

Tôi và Suku bị loại khỏi vòng chiến ngay từ cú đột kích thứ hai. Một mảng da trên vai tôi rách toác, rất bồng như có ai áp vào một thanh sắt nung đỏ. Còn thằng Suku bây giờ chỉ có thể bước đi bằng những bước cà nhắc như vừa đập phải bẫy kẹp.

- Làm sao đây anh Nghé? - Chị Ni nói như khóc - Không can ra được, mấy con chó nhà mình chết mất.

Tôi và Suku chắc không đến nỗi chết. Nhưng hai đứa đang tiếp tục tham chiến đằng kia là Haili và Pig có thể sẽ không còn thấy ánh mặt trời vào sáng ngày mai.

Mùi máu tanh nồng phả trong không khí chắc chắn bắt nguồn từ các lỗ thủng chi chít trên người Haili và Pig. Vì hai con chó hoang cho đến giờ phút này xem ra vẫn chẳng hề hấn gì. Đã thế càng đánh tụi nó trông càng hăng hái.

Chỉ đến khi con Pig liều lĩnh phi thẳng vào mõm đối phương rồi bất ngờ lạng qua trái để tránh một cú tát, sau đó bổ vào cổ họng đối phương một cú nghiêng cực mạnh thì cục diện mới thành linh thay đổi.

Con chó bị Pig tấn công kêu ăng một tiếng, ngã lăn ra đất, sau đó cố lẩy bẫy gượng gậy và con đuôi chạy trốn, máu kéo thành vệt trên hè phố.

Thấy đồng bọn bị trọng thương, con chó còn lại chẳng còn lòng dạ nào kéo dài cuộc chiến. Trong thoáng mắt, nó cũng mất hút ở cuối đường.

64

Tiếp theo là những ngày cả bọn được mẹ chị Ni chở tới bệnh viện thú y để băng bó, xúc và chích thuốc.

Ở đây bọn tôi gặp cơ man là chó, gần như không thiếu loài nào.

Một con chó Phú Quốc vừa đẻ hai con, suốt ngày nằm rên hừ hừ. Dem tới bệnh viện cho bác sĩ khám, hóa ra nó còn hai đứa con nữa trong bụng, phải mổ để lấy ra. Ngày con chó lên bàn mổ, cả dòng họ nhà nó, à không, nhà chủ nó kéo tới gần như đầy đủ. Tôi đoán thế vì thấy trong đám đông đó có các ông già bà cả lẫn vô số trẻ con. Cả đám hồi hộp đứng ịn mũi lên vác kiếng ngó vô bên trong. Chủ nó, một bà mặc áo cổ tròn, khóc nức với chiếc khăn nhàu nát trên tay. Một bà già khi thấy bác sĩ cầm con dao mổ lên liền lăn ra xỉu. Thế là bệnh viện thú y kiêm thêm nhiệm vụ cấp cứu cho con người, loại cả lên.

Trong những ngày đó, lần nào tôi cũng thấy một ông đạp xích lô chở tới một con chó gầy nhom, ốm yếu. Để xe

trước cổng bệnh viện, ông thận trọng ẵm con chó lên tay, dọ dẫm bước lên bậc tam cấp.

Sau vài lần gặp gỡ, mẹ chị Ni ngạc nhiên:

- Sao con chó này hôm nào cũng đi chữa bệnh một mình vậy, chú? Chủ nó đâu?
- Tôi là chủ của nó.

Con chó của ông xích lô tên là Hên. Ông bảo mẹ nó đẻ ba đứa con. Hai đứa kia rất xinh, được bao nhiêu nhà giàu có vồ vấp. Thằng Hên xấu xí, lại bị thọt ngay từ khi lọt lòng, chẳng ai thèm nuôi. Thế là ông xin nó về, đặt tên là Hên để hy vọng nó có cuộc đời may mắn.

Nhưng thằng Hên chẳng hên tẹo nào. Nó ốm lên ốm xuống. Lần này nó bị nặng nhất. Bệnh ca-rê đã quật ngã nó.

Mẹ chị Ni nhìn con chó quắt quẹo trên tay ông xích lô, bùi ngùi:

- Trông bộ dạng thế này chắc nó không qua khỏi, chú à.

Ông xích lô thở dài:

- Tôi cũng biết vậy nhưng bỏ nó thì không đành. Số thằng nay từ bé đã khổ!

Ông bảo từ khi thằng Hên bị ốm, hằng ngày ông dậy đạp xe từ tờ mờ sáng. Đến khi kiếm đủ tiền chích thuốc và truyền nước biển cho thằng Hên, ông lập tức chở nó vào bệnh viện. Xong, chở nó về nhà, lúc đó ông mới bắt đầu chạy xe kiếm sống. Ngày nào cũng như ngày nào.

Tôi không biết thằng Hên về sau có qua khỏi cơn bệnh ngặt nghèo đó không vì tôi không còn gặp lại ông xích lô đó nữa.

Trong bọn tôi, đứa vẫn tiếp tục lui tới bệnh viện là con Pig. Vì nó là đứa bị thương nặng nhất.

65

Con Haili bị thương cũng nặng nhưng không nặng bằng con Pig. Vì cách đánh của hai đứa khác nhau.

Trước bọn chó hoang dữ dằn, Haili không cần được tai đối thủ thì chuyển qua cắn đuôi, cắn cẳng chân.

Riêng Pig, nó chỉ nhằm cổ họng. Miếng đánh nó buộc nó phải đánh cận chiến, phải lăn xả và ngay trước hàm răng lởm chởm và sắc như dao của đối thủ. Giống như ra trận mà mao hiểm tấn công ngay họng súng đối phương.

Pig trả giá cho đòn thế của mình bằng vô số vết thương chí mạng trên người. Trước khi tấp trùng cổ họng đối thủ, đầu cổ nó đã bê bết máu, lông tróc từng mảng và da nứt toác nhiều chỗ.

Hôm đầu tiên, sau khi cẩn thận xem xét cả bốn đứa tôi, bác sĩ chỉ tay vào con Pig đang nằm thiêm thiếp trên tay mẹ chị Ni, tặc lưỡi nói:

- Con này bị thương nặng nhất. Vết thương toàn ở vùng đầu, lại bị mất máu nhiều, không biết nó có sống nổi không.

Mẹ chị Ni mắt rơm rớm:

- Bác sĩ cố gắng điều trị giùm...

Sau khi xúc thuốc, chích kháng sinh và cho bọn tôi uống loại thuốc bột gì đó, bác sĩ cho cả bọn ra về, hẹn vài hôm nữa tới tái khám.

Vết thương của tôi và

thằng Suku kéo da non sau tuần đầu tiên và hai đứa bắt đầu lãng xãng khắp nhà.

Con Haili hồi phục chậm hơn, nhưng đã có thể ăn uống bình thường.

Riêng Pig vẫn nằm bẹp một chỗ và chỉ uống được sữa.

Sau hai tuần thì sức khỏe Haili không còn đáng lo nữa.

Chỉ con Pig dường như chẳng có chuyển biến gì.

Nó cứ nằm bất động ở góc nhà, đôi khi tôi có cảm giác nó là con chó bằng gỗ.

Pig mệt mỏi đến mức buổi tối chẳng buồn leo lên nệm ngủ theo thói quen.

Có khi tôi rón rén lại gần nó, thử lắng tai xem nó còn thở hay không.

Pig vẫn thở, nhưng hơi thở rất mỏng và khi biết tôi đến gần, nó mở mắt ra buồn bã nhìn tôi. Ánh mắt đó làm tôi bỗng dưng muốn khóc.

Cả nhà chị Ni suốt ngày lo lắng châu quanh con Pig.

Chị Ni đẩy đĩa sữa vào sát mõm Pig, tay kia vuốt ve lưng nó:

- Uống một chút đi

em! Anh Nghe chép

miệng:

- Hôm đó nếu không có con Pig chống cự, mấy con chó nhà mình chắc không đũa nào sống sót.

Mẹ chị Ni cảm khái:

- Pig là con chó Anh Hùng!

Ba chị Ni cố đánh tan không khí u ám bằng câu pha trò:

- Chú thích con làm anh hùng chứ không thích con làm liệt sĩ đâu đấy.

67

Trong thời gian đó, người tới thăm nườm nượp.

Trước tiên là cô Thảo bán trái cây và cô Oanh

bán bánh mì trước nhà.

Cô Thảo bán trái cây đem trái cây, Cô Thảo bán bánh mì đem bánh mì; cả hai đặt thức ăn trước mõm con Pig.

- Ăn đi con. Bánh mì thịt quay ngon lắm đó con.

- Táo nè con. Lê nữa nè. Ăn lê cho mát.

Pig ngược mắt nhìn hai người hàng xóm bằng ánh mắt biết ơn nhưng rồi nó uể oải gục đầu xuống hai chân và nhìn các món quà bằng ánh mắt hờ hững.

Mẹ chị Ni rầu rĩ:

- Đến sữa mà hai hôm nay nó còn không đụng vào.

Cô Hà xách tới một bịch xương gà, chú Peter đem tới

một túi thịt bò vụn, chú William đang theo nhóm nhạc đi lưu diễn ở Vũng Tàu, nghe tin Pig ốm nặng cũng vội vã chạy về, lôi trong ba lô ra túi tôm khô.

Tất nhiên con Pig không đụng vào bất cứ món nào.

Chị Mí tới sau cùng, đem theo thỏi xúc xích:

- Pig, xúc xích ngon lắm nè!

Chị Ni thở ra:

- Mọi người đem tới cả đồ thức ăn mà nó có ăn được gì đâu!

Chị Mí tỉnh bơ:

- Vậy mình gom lại đem về!

Nếu con Pig không đuổi sức đến mềm oặt cả người, nghe câu nói đó của chị Mí thế nào nó cũng nhảy dựng lên và sữa vang nhà.

Pig có vẻ không qua khỏi thật.

Hôm qua, thỉnh thoảng nó còn cố gắng đứng dậy trên bốn cẳng chân run rẩy và đi được vài bước chân. Bữa nay, nó gượng đứng lên một cách khó

nhọc nhưng chỉ đứng lầy bầy tại chỗ một lúc rồi lại thả người rơi xuống.

Pig đuối đến mức tối đó mẹ chị Ni phải kêu anh Nghé lấy tay cạy mồm nó ra để bà đổ từng muỗng thuốc.

Chị Ni ôm cổ Pig, khóc:

- Em đừng có nói sáng mai thức dậy là em không còn nhìn thấy chị nữa nghe Pig!
- Chắc Pig không sao đâu con. Ba nghĩ nó là con chó có sức đề kháng tốt.

Ba chị Ni trấn an con gái, nhưng giọng nói của ông mới yếu ớt làm sao. Có vẻ như chính ông cũng không tin vào lời nói của mình.

Bằng chứng là khi chị Ni vừa đi khỏi, ông ngoắt con Êmê này giờ vẫn còn thập thò ở bên kia vách ngăn:

- Xuống chia tay với bạn Pig đi

con! Ông bước lại phía cầu thang:

- Để chú bé con xuống.

Trong thời khắc này, ông chẳng nghĩ gì đến mâu thuẫn giữa con Êmê và con Haili. Pig sắp ra đi rồi, lòng ông chắc chẳng chất chứa gì ngoài nỗi phiền muộn.

Tôi và Suku lo lắng nhìn ông ẩm Êmê chậm rãi bước qua hai tấm vách ngăn, đặt nó xuống đất, nơm nớp chờ chiến tranh nổ ra.

Nhưng khác với mọi lần, chúa trùm Haili chỉ lại gần kẻ phản kháng Êmê hít hít mấy cái và khi nghe Êmê phát ra một tiếng gừ khẽ trong cổ họng, nó lập tức quay đi.

Có vẻ Êmê cũng chẳng bận tâm đến Haili lắm. Nó đến gần con Pig, đứng nhìn bạn

một hồi rồi không biết nghĩ gì nó lặng lẽ nằm xuống bên cạnh Pig, ánh mắt buồn thiu.

Haili im lặng theo dõi Êmê từ bên kia bàn ăn. Thấy đối thủ nằm xuống nền gạch, nó ngần ngừ một lúc rồi từ từ bước lại và cũng như Êmê, nó nhẹ nhàng đặt mình xuống cạnh Pig.

Hình ảnh Haili và Êmê chia nhau nằm hai bên con Pig một cách hòa bình lẽ ra làm tôi vui lại khiến tôi muốn ứa nước mắt. Trong lòng tôi nảy mầm một cảm giác gì đó rất khó tả. Có lẽ đó là cảm giác mất mát. Là nỗi buồn thương. Chỉ nỗi buồn vô hạn mới có thể khiến tim ta như thắt lại.

69

Bạn đã bao giờ buồn chưa?

Có phải trên đời có hằng trăm lý do dẫn dắt ta đến nỗi buồn?

Có phải cuộc đời một con người cũng như một con chó có hàng trăm lần bị nỗi buồn ném đá?

Nhưng không nỗi buồn nào có thể so sánh với nỗi buồn khi ta sắp mất đi một người thân. Đó là loại nỗi buồn không thể đem đóng gói rồi giấu vào một góc khuất nào đó trong vỏ não. Nó luôn tan chảy ra và len lỏi vào mọi khe hở trong tâm hồn bạn. Nó khiến bạn không làm gì vẫn thấy kiệt sức từng giờ từng phút từng giây.

Suốt đêm hôm đó, bọn tôi không ngủ.

Chị Ni cũng không ngủ. Chị bắc chiếc ghế xếp ngồi thao thức bên cạnh Pig, thốc thốc cầu nguyện. Khóe mắt ầng ậng nước,

chốc chốc chị lại sờ tay lên đầu Pig, đặt tay trước mũi nó như để xem những hơi thở mong như tơ kia bao giờ sẽ đứt.

Pig nằm như một kẻ bất tỉnh từ chiều. Dường như nó không hay biết Êmê đã rời khỏi tầng hai để xuống nằm cạnh nó.

Pig vẫn yếu ớt và tuy nó không mở mắt tôi vẫn có cảm giác nó đang nhìn bọn tôi, thì thầm "Tao chỉ có thể cảm

cự đến rạng sáng mai thôi, sau đó bọn mình chia tay nhau. Chúc tụi bay ở lại mạnh khỏe".

Những người trong nhà chắc cũng có linh cảm như thế, mặt ai nấy như đưa tang. Chị Ni muốn được là người ở cạnh Pig khi nó nấc lên tiếng nấc cuối cùng để giã từ thế giới.

Trong bọn tôi, con Pig thương chị nhất và chị cũng thương con Pig nhất. Anh Nghé hay nói đùa con Pig là đệ tử của chị Ni. Những lần đi xa, chị hay gọi điện về nhà. Sau khi nói chuyện với ba mẹ, chị kêu thật to trong ống nói tên từng đứa trong bọn tôi. Trong khi bốn đứa khác không kịp nhận ra đó là âm thanh gì thì con Pig cuống quýt đi tìm. Nó là đứa duy nhất nhận ra tiếng chị Ni. Nó sục sạo khắp các góc ngách trong nhà, không thấy chị Ni đâu, lại chạy lại chỗ điện thoại, buồn chồn nghiêng cổ lên ngóng.

Chị Ni về, nghe mẹ kể lại chuyện đó, chị ôm con Pig vào lòng áy náy:

- Tội nghiệp em quá! Mai một chị

sẽ không gọi nữa để em khỏi phải vất vả đi tìm chị!

Khi tôi nhớ lại câu chuyện này thì chị Ni đã mệt mõi thiếp đi trên ghế xếp. Dáng ngủ nửa nằm nửa ngồi của

chị trông thật âu sầu.

70

Đến rạng sáng thì chị Ni giật mình choàng tỉnh. Trông chị hốt hoảng như kẻ phát hiện ra mình ngủ quên trong khi chung quanh đang động đất. Chị thảng thốt bật lên khỏi ghế, chuẩn bị cho mình gương mặt của người sắp đón một ngày tồi tệ.

Chị nhón nhác nhìn quanh. Lá bên sân hàng xóm bay qua vẫn rơi lả tả trước hiên nhà, ngọn đèn trước bàn thờ ông địa vẫn leo lét cháy, chiếc tủ lạnh kê bàn ăn vẫn phát ra tiếng ro ro vì bị kê lệch. Tất cả vẫn như trước đây thôi, chỉ có con Pig biến mất khỏi chỗ nằm.

" Hay Pig đã chết và mẹ đã đem nó đi?", tôi đoán chị Ni nghĩ thế khi thấy mặt chị se lại, những cơ mặt đột ngột cứng như gỗ.

Nhưng những biểu hiện trên mặt chị nhanh chóng biến đổi. Thoạt đầu là phảng phất sau đó thì rõ rệt hơn những chuyện động diễn ra trên trán và trên hai gò má chị khi ánh mắt chị bắt gặp con Pig đang nằm cách chỗ cũ một quãng, gần tủ chứa thức ăn.

- Pig! Em vẫn còn đó hả Pig?

Chị Ni hét lên và gần như nhảy xô lại chỗ con Pig.

Con Pig khẽ ngúc ngoặc đầu, chưa ngẩng

lên được nhưng cử chỉ đó cho biết nó vẫn còn ở lại với trần gian tươi đẹp này.

- Lạy trời! - Chị Ni bò xuống sàn nhà, ôm con Pig trong vòng tay, thút thít nói - Em tôi giỏi quá!

Bốn đứa tôi vẫn đang chầu quanh con Pig. Điều chị Ni thấy, bọn tôi đã thấy lúc nửa đêm về sáng. Lúc đó bốn đứa tôi đều há hốc mồm khi phát hiện con Pig đang mê man như kẻ bị đánh thuốc mê thột nhiên cựa quậy. Nó cố đứng lên trên các cẳng chân nhưng không đủ sức. Thế là nó nằm xuống bà bắt đầu bò đi - như một hiệp sĩ cố bò khỏi bóng đêm.

Tim đập rộn ràng, bọn tôi trở mắt dõi theo nó như dõi theo một chiếc máy bay hồng tụy chưa thể cất cánh nhưng đã lẩn được trên đường băng. Chiếc máy bay đó vừa được sửa chữa, ý tôi muốn nói là con Pig cận cề cái chết đó đã hồi sinh - có lẽ bằng thứ bản năng sinh tồn đáng kinh ngạc của giống chó săn mỗi, thứ bản năng kỳ diệu mà những đứa như bọn tôi mãi mãi không bao giờ biết được.

Cho tới lúc đó, ba chị Ni chưa biết là ông nói đúng. Câu "Ba nghĩ nó là con chó có sức đề kháng tốt" lúc ông hốt ra nghe giống một thông điệp về đức tin hơn là

nhằm khẳng định một thực tế.

71

Bạn đã đeo lên mình một chiếc vỏ ốc bao giờ chưa?

Bọn tôi đã đeo lên trái tim mình một thứ tựa tựa như vậy trong những ngày con Pig nằm liệt. Thật là một gánh nặng quá sức.

Nhưng bây giờ thì bọn tôi đã trút bỏ được chiếc vỏ ốc đó rồi.

Có nhiều thứ thay đổi sau trận ốm thập tử nhất sinh của con Pig.

Và thay đổi quan trọng nhất là chúa trùm Haili bây giờ đã không còn bị ám ảnh bởi quyền lực nữa. Hoặc là sau trận tử chiến với bọn chó hoang dữ tợn, nó đã hiểu ra kẻ mạnh nhất trong bầy là con Pig chứ không phải nó, hoặc khi chứng kiến trong buồn rầu cảnh con Pig suýt vĩnh viễn chia tay cả bọn, nó cảm thấy quyền lực chỉ là thứ phù phiếm so với sự bất trắc của cuộc sống, đặc biệt là so với tình bạn giữa năm đứa tôi.

Khi quyết định từ bỏ quyền lực, Haili đã thôi nhào nặn cuộc sống theo ý mình. Đã không còn những trận đánh nhau nảy lửa giữa nó và Êmê.

Cả với bọn tôi nữa: khi con Haili nằm cạnh cục xương hay mẫu tôm khô, tôi không còn nhận thấy dấu hiệu đe dọa toát ra từ dáng nằm của nó trước đây. Thậm chí nó còn bị con Êmê đẩy vào cạnh oan ức.

... Ba chị Ni có thói quen buổi sáng pha một ly cà phê, uống vài ngụm rồi cầm tờ báo đi vào toa lét, sau đó trở ra bàn ngồi uống tiếp. Nhưng những ngày gần đây, khi ông từ toa lét quay ra thì ly cà phê trên bàn đã cạn tới đáy.

- Này em - Ông căn nhắc vợ - Sao em không pha ly cà phê khác mà uống ly của anh?

- Em đâu có uống.

Ba chị Ni chỉ tay vào ly cà phê:

- Thế sao trong ly không còn giọt nào?

- Làm sao em biết được.

- Chẳng lẽ nhà này có ma?

Ông hừ mũi:

- Ngay mai anh sẽ gắn camera ngay tại bàn ăn...

Mẹ chị Ni phì cười:

- Người ta chỉ gắn camera để phòng trộm thôi, chẳng ai gắn camera để xem vợ mình có uống cà phê của mình hay không.

- Thôi được, anh sẽ quay phim bằng điện thoại di động.

72

Tôi tưởng ba chị Ni nói chơi. Hóa ra ông làm thật.

Sáng hôm sau, trước khi rời khỏi bàn ăn, ông để chiếc điện thoại di động ở chế độ quay phim, loay hoay canh góc máy rồi chèn chiếc điện thoại giữa các hộp trà trên đầu tủ chén, hướng ống kính về phía ly cà phê uống dở.

Một lát ông quay ra, ly cà phê đã không còn một giọt.

- Em bắt được thủ phạm rồi! - Mẹ chị Ni hớn hở nói, bà đang ngồi xồm dưới nền nhà, tay giữ chặt con Haili.

- Nó à?

Ba chị Ni đáp, bà chỉ tay và
mồm Haili:

- Dấu vết còn sờ sờ đây nè.

Ba chị Ni quan sát vết màu nâu trên mồm con Haili, nhún vai:

- Cái này người ta gọi là ăn vụng mà không biết chùi mép.

Ông nhú mày:

- Nó uống hết sạch cà phê nhưng không làm ngã chiếc ly thì quá tài.

Sực nhớ đến chiếc điện thoại trên đầu tủ, ông vội bước lại mở phim ra xem.

- Ôi, con Haili bị oan rồi - Ông dán mắt vào màn hình, sững sốt - Nó không phải là thủ phạm.

- Chứ đứa nào?

- Con Êmê.

Cả hai vợ chồng lúc này chụm đầu vào chiếc điện thoại. Những thước phim vừa quay đã tố giác thủ phạm: Khi ba chị Ni vừa quay lưng, con Êmê đã lập tức phóng lên ghế rồi từ ghế nhảy phóc lên bàn, rón rén bước tới chỗ chiếc ly, dáng đi mềm mại như một con mèo. Nó thò mõm vào ly cà phê một cách thận trọng rồi dùng chiếc lưỡi dài của mình nhẹ nhàng quét sạch cà phê tới tận đáy mà không làm chiếc ly xô dịch.

Ba chị Ni quay đầu tìm thủ phạm:

- Êmê, ra đây!

Nhưng Êmê đã trốn mất. Ngay từ khi mẹ chị Ni ôm lấy con Haili hét toáng, Êmê đã biết chuyện gì sắp xảy ra, liền vội vã chui tọt vào sau kệ cửa ngòai thu lu trong đó.

73

Bọn tôi dĩ nhiên biết Êmê là thủ phạm ngay từ đầu. Trong bọn chỉ có nó thêm cà phê sữa. Hôm nào ba chị Ni chuyển qua uống cà phê đen, Êmê không màng đụng tới.

Nhưng bọn tôi không có cách nào báo cho mọi người biết được hành vi bất hảo của Êmê. Ngay cả khi nghĩ ra cách thông báo, không chắc bọn tôi dám làm chuyện đó. Cho dù Êmê có tật uống trộm cà phê, bọn tôi vẫn tôn trọng nó. Trong bọn, nó là đứa duy nhất dám chống lại con Haili. Riêng chuyện đó thôi, nó đã người hùng trong mắt bọn tôi. Hôm đụng độ bọn chó hoang, nếu có Êmê cục diện có thể đã khác và con Pig không đến nỗi bị thương nặng đến thế. Mỗi khi Êmê đã cắn được tai đối thủ rồi, nó sẽ đeo cho đến chết.

Thực ra ba chị Ni chỉ vờ quát thế thôi. Trong bọn, Êmê chính là đứa được ông cưng chiều nhất.

Mỗi tối sau khi chén thù chén tạc với bạn bè ở ngoài phố

trở về, ba chị Ni không đi nghỉ ngay. Ông có thói quen ngồi vào bàn uống chén trà, hát ư ử vài câu rồi mới đi vào phòng tắm.

Nhưng lúc như vậy, bao giờ Êmê cũng mon men lại gần, ngóc cổ nghe ông hát. Lúc đó đôi mắt nó long lanh, chăm chú, chẳng khác nào một khán giả trung thành đang ngồi trong nhà hát. Ba chị Ni hát chẳng lấy gì làm hay (tôi, Suku, Haili và con Pig đều đồng ý như vậy) nhưng nhìn thái độ thưởng thức nghiêm trang của Êmê, tôi cứ tưởng ông là một ngôi sao ca nhạc lừng danh.

Nhưng lúc đó, bọn tôi đừng hòng lại gần Êmê. Đứa

nào mon men lại rủ nó đùa nghịch thế nào cũng bị găm gờ đuổi đi. Mọi khán giả chân chính đều như thế: không muốn bị ai quấy rầy lúc đang thưởng thức âm nhạc.

Mỗi khi ba chị Ni hát dứt một bài, Êmê lập tức chạy lại chỗ ông ngồi, chồm hai chân lên ghế, đuôi ngoáy tít. Chỉ thiếu nhành hoa ngậm ngang mõm thôi là nó giống hệt một fan cuồng bước lên sân khấu tặng hoa cho ca sĩ mến mộ.

Ba chị Ni sung sướng gặp ai cũng khoe:

- Con Êmê có máu nghệ sĩ!

Chú William biết chuyện, thích lắm. Tối, chú xác ght ta về nhà, ngồi trịnh trọng trên ghế vừa đệm đàn vừa hát cho Êmê nghe, chỉ mong nhìn thấy nó vẫy đuôi là thỏa mãn lắm rồi.

Như mọi lần, Êmê nghiêng cổ ngồi nghe say sưa. Chú William khoái chí, tiếng đàn càng bay bướm.

Anh Nghé ngồi bên cạnh, không biết kiếm đâu ra giỏ hoa hồng cầm sẵn trên tay. À, nhớ rồi, đó là giỏ hoa hồng bằng nhựa bé bằng quả bưởi chị Ni vẫn đặt lên bàn học. Khi chú William vừa hát xong, thấy Êmê nhòm mình dậy, anh Nghé đã nhanh tay nhét quai giỏ vô mõm nó.

Êmê ngậm giỏ hoa, chạy thẳng lại chỗ... ba chị Ni ngồi, chồm lên ghế vẫy đuôi lia lia.

Sau thoáng bất ngờ, mọi người ôm bụng cười lăn. Chỉ có chú William là xịu mặt:

- Mất nó bị lé hả anh?

Ba chị Ni rút giỏ hoa trong mõm Êmê đưa cho chú

William:

- Chắc nó nguợng, không dám tặng hoa trực tiếp cho em. Nên nó nhờ anh đưa giùm.

Chị Ni cười hihi:

- Chắc nó tưởng ba là MC của chương trình ca nhạc tối nay.

75

Đọc tới đây có lẽ các bạn đã phần nào hình dung được thế giới của bọn tôi.

Nhìn chung, xã hội loài chó cũng không khác lắm xã hội loài người. Bọn tôi có hiếp đáp, có phản kháng, có chiến tranh, có vui đùa, có sầu bi, có tranh giành, có mạnh động, có sám hối. Rất nhiều máu, và cũng rất nhiều nước mắt thấm ướt cuộc đời năm đứa tôi.

So với con người, bọn tôi tốt những cái tốt của họ và khi xấu bọn tôi giống như bản sao của họ - như thể cả hai cùng nhiễm một thứ virus. Nhưng khác với con người, bọn tôi bao giờ cũng kịp giải quyết những vấn đề của mình trước khi nó mưng mủ và trở thành bất trị.

Haili, khi tham vọng quyền lực nguội lạnh, lập tức trở thành con chó hoàn hảo trong mắt mọi người. Bây giờ suốt ngày nó dành thời gian và tâm trí vào việc săn lũ chuột cống thỉnh thoảng vẫn trời lên từ các cống rãnh.

Trong bọn, nó là con chó duy nhất thích bắt chuột và có khả năng bắt được chuột.

Dĩ nhiên gia đình chị Ni rất tán thưởng hành vi này của nó.

Chỉ có một rắc rối: Mỗi khi bắt được chú chuột nào, Haili luôn

tự khen thưởng mình mình bằng cách nhảy lên đùi bất cứ ai đang ngồi gần đó và ... thè lưỡi liếm môi họ.

Mẹ chị Ni phun phì phì:

- Gớm cái con nhóc này!

Ba chị Ni phun phèo phèo:

- Ôi trời, mày tưởng tao thích thịt chuột hả Haili?

Chị Ni đưa tay quẹt miệng và xoay Haili lại:

- Lần sau muốn được cho lên chơi em phải ngồi như thế này này.

Haili tiếp thu rất nhanh. Từ đó, phóng lên đùi ai, hành động đầu tiên của nó là xoay lưng lại, mặt quay ra ngoài và cố kiềm chế để không thè lưỡi liếm lung tung nữa.

76

Haili chán trò bắt nạt, dĩ nhiên Êmê cũng thôi đánh nhau. Khi những trận chiến đấm mấu lúi vào quá khứ, lịch sử

bắt đầu đi bằng nhưng bước chân thanh bình và cuộc sống của bọn tôi từ hôm đó được nhúng vào một thứ chất lỏng ngọt ngào có tên là yêu thương.

Đứa nào cũng được yêu.

Haili được yêu vì tính cách hồn nhiên.

Pig được yêu vì tính cách hiền lành.

Êmê được yêu vì tính anh hùng lẫn tính nghệ sĩ cùng chảy trong huyết quản.

Suku được yêu vì vẻ thiên thần ngơ ngác, mặc dù gần đây do tiếp tục cao hứng cắn người nó suýt bị ba chị Ni cho "đi lính". Cô hà khoe có quen một đơn vị cảnh sát đường sông đóng gần nhà. Ở đó người ta huấn luyện chó để đánh hơi vũ khí và

ma túy.

Cô Hà bảo:

- Người ta huấn luyện nghiêm lắm. Vào đó một thời gian Suku chắc chắn sẽ bỏ được tật cắn người vô cớ.

Ba chị Ni hào hứng:

- Biết đâu khi trở về, nó đã được gắn quân hàm đại úy.

Nhưng chị Ni và mẹ chị Ni phản đối kịch liệt.

Mẹ chị Ni lắc đầu:

- Nó mập ú thế kia, đi còn không nổi mà huấn luyện cái gì!

Còn chị Ni ôm chặt Suku, âu yếm:

- Em không đi đâu hết, Suku há.

77

Cuối cùng là tôi - con chó Batô.

So với bốn đứa kia, tôi không có gì đặc biệt.

Tôi, Êmê và Haili sinh ra từ một mẹ nhưng so với tụi nó, tôi xấu xí hơn nhiều. Hình như khi sinh tôi, mẹ tôi chỉ đẻo gọt sơ sài. Thân hình tôi tròn lẳn, ục mịch - cô Thảo bán trai cây bảo tôi giống một con heo hơn là một con chó. Tôi có hàm răng không đều, chiếc trồi chiếc sụt giống như cây cọc rào sau một trận bão. Đã thế, thỉnh thoảng tôi lại đi cà nhấc vì cứ vài ngày tôi lại bị đau chân một lần dù không va phải thứ gì.

Khác đến chơi nhà rất ít người có ý định vuốt ve tôi. Nếu thỉnh thoảng có người nựng tôi thì họ cũng không làm điều đó lần thứ hai.

Vì tôi xấu xí là một lẽ. Lẽ khác là do tôi vụng về. Tôi đáp lại tình cảm của những người nựng tôi bằng cách nhảy chồm chồm lên đùi họ và những móng chân của tôi luôn làm họ đau.

Đúng ra tôi cũng có một ưu điểm nho nhỏ. Đó là luôn ị ngay ngắn trên những tấm thảm do mẹ chị Ni đặt ở góc nhà trong khi những đứa khác là chúa ị bậy.

Nhưng ưu điểm nho nhỏ đôi lúc lại biến thành những khuyết điểm rõ to. Khi vào phòng chị Ni hoặc mẹ chị Ni chơi, tôi không cưỡng lại được ước muốn nhảy lên giường nệm của họ. Cứ thấy thảm, nệm, mền, gối là tôi buồn ị, chẳng hiểu tại sao.

Nói chung, tôi là con chó đáng chán. Tự tôi cũng thấy như thế.

Những người trong nhà có lẽ cũng thấy giống như tôi nên ai nấy đều yêu tôi - như yêu một con chó bị thiệt thòi.

Nhưng cũng nhờ sống thu mình lại, ánh mắt tôi được trải rộng hơn. Tôi để ý quan sát những con chó khác thấy tại nó thật thú vị, đặc biệt hình ảnh con Êmê ngậm giỏ hoa chạy đến chỗ ba chị Ni ngồi mới đây thôi đối với tôi giống như một biểu tượng sinh động của lòng biết ơn về cuộc sống tươi đẹp mà con người đã mang lại cho

chúng tôi một cách hào phóng và tràn đầy yêu thương, tất cả khiến tôi bỗng nảy ra ý định kể lại những gì tôi đã chứng kiến (và còn nhớ được) từ bé đến giờ.

Đó là lý do câu chuyện này ra đời.

Phần ngoại truyện: Di Tám ở Úc và Suku ở Việt Nam

78

Nếu đọc đến đây, bạn thấy cuốn sách của tác giả sao mà ngắn quá, đọc vèo một cái đã hết, tức là vẫn còn muốn đọc nữa thì tôi có thể kể cho các bạn nghe mẩu chuyện sau đây.

Ý là tôi đang muốn nhắc đến "mối tình" của di Tám và thằng Suku. Tôi chợt nhớ ra mẩu chuyện đó mới vài phút trước đây thôi và nhận thấy nó rất đáng ngồi nán lại để mà kể lể. Đáng lẽ tôi đưa mẩu chuyện này vào chương mà tác giả đặt tên là Suku thiên thần" nhưng tôi lười quá không muốn quay lại phần đã kể xong. Tôi vừa nảy ra ý định kể nó trong một dịp khác (cùng với một số hững câu chuyện thú vị khác nữa mà tôi chưa kịp nhớ) - coi như phần tiếp theo của cuốn sách này. Nhưng thôi tôi kể luôn.

Di Tám đang sống ở Úc. Chắc các bạn còn nhớ, chính

trong lúc nửa đêm ngồi chờ đến giờ ra sân bay đón dì Tám, anh Nghé và chị Ni dắt bốn đứa tôi (trừ con Êmê) ra đường chơi và sau đó bọn tôi xui xẻo bị hai con chó hoang tấn công.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy thằng Suku, dì Tám đã mê tít nó:

- Ôi, con chó này dễ thương quá. Nó giống hệt con Cookie của em bên Sydney.

- Em cẩn thận đó. - Mẹ chị Ni cảnh báo - Đừng đụng vào nó.

- Xem bộ lông nó kìa.

- Chỉ xem thôi!

- Nhưng em muốn nựng nó quá.

- Đừng. Nó sẽ cắn em đó.

- Nhưng em muốn.

Ba chị Nỉ cười:

- Ở đời có những ý muốn chỉ nên chôn chặt nơi đáy lòng thôi em.

Vẻ tha thiết của dì Tám khiến anh Nghé động lòng:

- Để con ôm nó lại cho dì vuốt ve. Con ôm thật chặt thì nó không cắn dì được.
- Nếu vậy có gì là thích. - Dì Tám lắc đầu quày quặt - Chẳng tha dì vuốt ve một con chó nhồi bông còn hơn.

Anh Nghé hiền kẻ:

- Vậy thì dì phải làm quen với nó bằng cách cho nó ăn.

79

Kể từ hôm đó, dì Tám ăn món gì cũng chừa một mẩu cho Suku, bắt kẻ sáng trưa chiều tối.

Thằng Suku khoái lắm. Mỗi lần dì Tám chia cho nó khúc xương hay mẩu bánh là nó vẫy đuôi rồi rít.

Dì Tám khoe với chị Ni:

- Nó thích dì ròi đó, con.
- Cái thằng tham ăn này, ai cho nó ăn mà nó chẳng thích.
- Không đâu, nó thích dì một cách đặc biệt. Nó nhìn dì bằng ánh mắt long lanh thăm thiết lắm.
- Nó nhìn thức ăn trên tay dì đó.

- Bậy! Con đừng đánh giá nó thấp như thế chứ.

Dì Tám phản đối rồi cúi nhìn Suku, âu yếm:

- Con đâu có tầm thường như chị Ni nói hả Suku? Con biết quý trọng tình cảm dì dành cho con mà, phải không?

Đôi mắt ngây thơ của thằng Suku càng long lanh khi nghe dì Tám nói.

Như tất cả những người nhẹ dạ khác, dì Tám lập tức bị ánh mắt

của thằng Suku-thiên-thần mê hoặc.

Dì vói tay lên bàn lấy một mẫu bánh chìa ra trước mặt Suku:

- Dì cho con nè.

Đợi Suku ăn hết, dì lại chìa ra một mẫu khác.

Trong khi Suku say sưa ngón ngấu các mẫu bánh, dì đánh bạo đưa tay vuốt ve tấm lưng mềm mại của nó nên thằng Suku không phản ứng gì, vâng mải mê ăn.

- Con thấy chưa? - Dì Tám quay sang chị Ni, sung sướng nói - Nó thân thiện với dì lắm đó. Dì đã nói rồi...

Tôi không rõ dì Tám nói rồi là nói gì vì ngay lúc đó dì thét lên một tràng "Á á á á á...".

Như đã từng xảy ra, Suku chỉ để yên cho dì Tám vuốt ve chừng sáu mươi giây. Tới giây thứ sáu mươi một, nó bất thần quay ngoắt lại đóp một phát vào bàn tay dì.

- Trời ơi, con chó này! - Dì Tám tay này ôm lấy tay kia, rên rỉ - Sao mày lấy oán tra ơn thế hả?

80

Các bạn cũng biết rồi đó, Suku là con chó khó lường.

Điều duy nhất có thể lường trước ở thằng này chính là sự khó lường của nó.

Suku giống như một ca sĩ đang hát bè trầm trong một phút bốc đồng sẵn sàng phá vỡ mọi quy tắc nghệ thuật để đột ngột ngân lên một giọng cao vút.

Bị Suku cắn, nhất là cắn trong lúc dì đang cao hứng khoe thành tích với chị Ni, dì Tám giận lắm. Dì giận thằng Suku còn vì dì đã đem tấm lòng thành ra đối đãi với

nó vậy mà rốt cuộc điều dì nhận lấy là một cú tát tuy

không đau lắm nhưng khiến dì mất vía đến tái xanh mặt mày.

Chị Ni chạy đi lấy thuốc đỏ xức cho dì Tám giọng áy náy:

- Đau lắm không, dì?

Dì Tám lắc lắc bàn tay, giọng ảm ức:

- Không đau lắm nhưng dì tức nó quá.

- Kệ nó đi, dì. - Chị Ni an ủi - Con chó này xưa nay vẫn vậy mà. Nó mắc cái tật hay giật mình cắn bậy.

Dì Tám liếc thẳng Suku lúc này đã lại giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn dì:

- Nhìn nhìn cái gì! Tao giận mày rồi!

Suku vẫy đuôi nhè nhẹ.

- vẫy vẫy cái gì! Tao ghét mày rồi!

Suku lại chớp đôi mắt trong veo.

- Chớp chớp cái gì! Tao không chơi với mày nữa!

Đột nhiên dì hạ giọng:

- Nhưng con đáng yêu quá à. Làm sao dì có thể ghét

con được đây?

81

Suku hay cắn người nhưng tôi chưa thấy nạn nhân nào ghét nó. Có lẽ vì nó là con chó xinh đẹp. Và vì sau mỗi lần gây án, ánh mắt trong veo thánh thiện của nó luôn toát lên vẻ ân hận. Đôi mắt đó như muốn nói "Tôi biết tôi sai rồi. Tôi biết cái tật cắn người vô cớ là rất xấu nhưng tôi không làm sao kiểm soát được bản thân. Cho tôi xin lỗi mọi người".

Cô Hà, chú Peter, anh Nghé, cô Oanh bán trái cây từng giận nó. Cô Hà giận lâu nhất - nhưng cũng chỉ một tuần. Anh Guillaume

lâu nay không thấy ghé chơi có lẽ không phải giận mà anh ngán thẳng Suku.

Buổi tối nghe chị Ni thuật lại chuyện dì Tám bị Suku cắn, mẹ chị Ni thở dài:

- Chị đã dặn em rồi mà.

Ba chị Ni nheo mắt:

- Trong danh sách nạn nhân của thằng Suku em có Tây có ta, chỉ chưa có Việt kiều. Bây giờ em đã kịp bổ sung rồi đó.

Bất chấp những gì đã xảy ra, dì Tám vẫn không thôi yêu mến Suku.

Dì tuyên bố trước khi về Úc thế nào dì cũng nụng nịu được nó, nhất là phải ôm được nó một cái.

Để lấy lòng Suku, dì tiếp tục mua thức ngon vật lạ về cung phụng nó mỗi ngày.

Chị Ni nói:

- Dì đừng cho nó ăn nhiều quá kẻo nó tròn quay như thùng tô nô bây giờ!

Dì Tám nghe lời, mỗi lần đút cho Suku, dì bẻ vụn miếng bánh thành nhiều mẩu nhỏ.

Sau một tuần ăn uống phũ phê, thằng suku có vẻ đã bị lung lạc. Đạo này thoáng thấy bóng dì đi đâu về là nó xáp lại, đuôi ve vẩy (chắc là chờ có thứ gì tọng vào miệng).

Dì Tám lại có dịp ném cho chị Ni một cái nhìn phản khởi:

- Lần này chắc là nó mến dì thật rồi.

Dì nói thế, và chắc dì nghĩ thế thật, nhưng dì vẫn không

dám chạm tay vào Suku mặc dù ánh mắt dì cho biết dì khát khao được vuốt ve nó biết bao.

83

Bạn đã bao giờ yêu ai một cách hồi

hộp và cực khổ như thế chưa?

Dì Tám rất yêu thằng Suku. Dì tỏ tình và bị từ chối thẳng thừng (tức là cho "người tình" ăn và bất ngờ bị "người tình" cắn một phát vào tay) nhưng sự thật phũ phàng đó không dập tắt được ngọn lửa si mê trong lòng dì.

Dì tìm cách tỏ tình lần thứ hai. Lần này dì gượng nhẹ, rón rén, run rẩy, lúc nào cũng sợ làm thằng Suku phát lòng. Nhìn dì kiên trì và thận trọng o bế nó mà tôi phát mệt. Nếu là tôi, tôi đã bỏ cuộc ngay từ đầu.

Chưa dám vuốt ve bộ lông mềm mại Suku, dì Tám tìm cách đụng vào người nó. Y như con người ta tìm cách chạm vào người mình thương.

Đi ngang thằng Suku, dì lấy chân vờ đụng nó một cái. Lát đi ngược lại, dì lại vờ đụng nó cái nữa.

Dì khoe chị Ni, mặt hớn hở như trẻ con được quà:

- Từ sáng đến giờ dì đựng nó cả chục cái rồi đó, con.

Chị Ni cười:

- Mà nó vẫn không cắn dì?

- Ờ, nó không cắn!

Dì đáp bằng giọng hãnh diện như thể dì vừa chọc phá một con sư tử.

84

Dì Tám mãi mãi chỉ dám đựng vào Suku như đựng vào một gốc cây vô tri, nếu một tinh mơ nọ, vào khoảng năm giờ dì không đột ngột thức giấc và không sao ngủ lại được.

Dì xuống nhà bếp loay hoay đun nước sôi pha cà phê ngồi chờ trời sáng.

Trong khi bọn

tôi vẫn nằm tại chỗ thì thằng Suku mon men đến bên dì, nhẹ nhàng nằm xuống và thản nhiên gác mõm lên chân dì.

Hành động của Suku làm dì phát khóc. Trước nay chỉ có dì bộc lộ tình cảm với nó chứ chưa bao giờ nó chủ động bày bày tỏ cảm tình với dì. Những ngày qua hẳn dì luôn

tin rằng chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, và hôm nay quả thực điều đó đã đến với dì.

Tất nhiên bọn tôi không lạ gì thái độ của thằng Suku. Nó là con chó mắc chứng "Nhớ con người". Hằng ngày trong nhà có nhiều người đi tới đi lui, nó chẳng dành cho dì Tám mối quan tâm đặc biệt nào. Nhưng lúc này cả nhà đang say ngủ, chỉ có mỗi một "con người" duy nhất là dì xuất hiện, hiển nhiên nó xem dì là cái cọc để nó bám víu - là cái đỉnh để nó treo lên "nỗi nhớ".

Dì Tám cúi xuống ngắm Suku, vừa phẩn khích vừa ngờ vực, không biết có nên nhân dịp này vuốt ve nó hay không.

Dì đưa tay ra, nghĩ sao lại rút tay về nhưng rồi như có một thôi thúc vô hình, dì lại đưa tay ra.

Dì để tay lơ lửng trên không, cách lưng Suku khoảng một tấc. Dì nuốt nước bọt, trông dì có vẻ đang đấu tranh vật vả với bản thân mình, và sau khi cân nhắc, dì từ từ hạ tay xuống. Đến khi dì quyết định chạm thằng Suku, tôi thấy dì mím môi lại, y như đang quyết định một chuyện

sinh tử trong đời mình.

Thằng Suku vẫn nằm yên khi bàn tay dì Tám chạm vào người nó. Dì Tám tất nhiên không lạ gì thằng này. Nó không phải là con chó được sinh ra cho người khác nắm bắt được tâm ý của mình. Trong nhiều trường hợp, sự im lặng của nó là sự im lặng đầy đe dọa trước một trận bão lớn.

Tôi để ý thấy dì chạm vào nó bằng lưng bàn tay. Không phải ngẫu nhiên dì làm vậy: tư thế đó sẽ giúp dì co tay lại nhanh hơn nếu chẳng may Suku giở chứng.

Nhưng hôm nay, Suku chẳng có vẻ gì sẽ tấn công dì. Nó khẽ lim dim mắt khi bàn tay dì âu yếm đặt lên lưng nó - như cái cách con Pig vẫn làm khi tận hưởng cuộc sống.

Tôi thấy dì Tám vẫn còn hơi hộp hẫm, cảm xúc trên mặt dì biến đổi liên tục. Trông dì vừa hạnh phúc lại vừa hoang mang. Dì nhấc tay lên khỏi lưng Suku rồi rụt rè đặt xuống, lần này dì chạm vào nó bằng lòng bàn tay.

Rồi từng chút một, dì bắt đầu vuốt ve bộ lông mượt mà của nó.

Suku vẫn nằm yên.

Năm phút sau, Suku vẫn nằm yên.

Mười phút trôi qua, Suku vẫn nằm yên.

Tôi thấy mắt dì Tám rung rung. Trong khoảnh khắc đó, có lẽ dì thấy cuộc sống như vậy đã quá đủ rồi, không cần phải thêm thất gì nữa.

Dì Tám còn trù mền nụng nịu Suku được thêm một ngày, trước khi dì phải

ra sân bay để về lại Sydney. Thậm chí Suku đã chịu để cho dì choàng tay ôm nó trong lúc anh Nghé chất vali của dì lên taxi.

Bọn tôi đứng trong hiên ngó ra hơi bất bình khi thấy dì chỉ ôm mỗi thằng Suku (còn bọn tôi dì chỉ vỗ nhẹ lên đầu để tạm biệt). Nhưng dù sao tôi cũng mừng cho dì. Dì giống như một vận động viên vững tin cuối cùng cũng về tới đích trước khi trọng tài thổi còi hết giờ, dù ngay lúc khởi hành dì đã kịp nhận ra có lắm hạt sạn trong đôi giày của mình.

Dì đã không bỏ cuộc và ngắm gương mặt rạng rỡ của dì lúc này, tôi nghĩ dì xứng đáng với tất cả điều đó.

Đi Tám về Úc được hai ngày, bật facetime - một phần mềm điện thoại truyền hình - gọi cho mẹ chị Ni.

- Chào em. Em khỏe không? - Mẹ chị Ni hỏi.

- Em khỏe. Suku khỏe không chị?

- Suku vẫn bình thường.

- Nó có nhớ em không? Em nhớ nó quá! Chị cho em nhìn nó chút đi!

Một phút sau, bên kia đi Tám ôm con Cookie, bên này chị Ni ôm con Suku.

Đi bảo Cookie:

- Con nhìn vô màn hình điện thoại kia. Bạn Suku đó. Con chào bạn đi!

Con Cookie sữa "gâu gâu gâu"

Đi Tám nói:

- Nó kêu "Nice to meet you, Suku" đó. "Rất vui được làm quen với Suku".

Dì vui vẻ giải thích:

- Nó là chó Úc mà. Nên nó sủa tiếng Anh Bên này, thằng Suku chào

lại:

- Gâu gâu gâu.

Chị Ni chớp mắt:

- Suku bảo "Tôi cũng rất vui khi làm quen với bạn".

Con Cookie lại đáp lễ:

- Gâu gâu gâu.

Dì Tám nhanh nhẹn:

- Nó hỏi "How are you?". "Bạn Suku khỏe không?"

Suku cũng không phải dạng vừa. Nó ngoác mõm:

- Gâu gâu gâu.

Hai đứa nó còn trò chuyện một hồi lâu nữa, toàn là tán gẫu; và như mọi cuộc tán gẫu khác, nội dung phần sau không có gì đặc biệt.

Đối với tôi, câu quan trọng nhất vẫn là câu hỏi thăm sức khỏe.

Nếu bạn yêu quý một ai đó, bao giờ bạn cũng quan tâm đến sức khỏe của họ trước những chuyện khác.

Vì vậy, tôi cũng đang rất muốn bắt chước Cookie và Suku hỏi "Bạn có khỏe không?" với bạn nào cầm cuốn sách này trên tay và đang kiên nhẫn đọc đến những dòng cuối cùng. Đây là chuyện kể của tôi được tác giả ghi lại (vì tôi không biết ghi) và tôi hy vọng những mẩu chuyện vui nhộn và cảm động của chúng tôi sẽ giúp bạn có một cái nhìn thấu hiểu và thương yêu hơn với loài chó.

Ba chị Ni thường nói tâm hồn con người ta cũng cần vitamin, và sách - nhất là sách viết về động vật - là loại vitamin tuyệt vời nhất. Vì nếu con người ta biết yêu thương một con chó thì hiển nhiên người ta sẽ yêu thương con người; xã hội nhờ vậy sẽ bớt đi những chuyện đau lòng.

Vitamin tâm hồn đó, cần thiết cho tất cả. "Nếu bạn đến với chúng tôi bằng tình yêu thì bạn sẽ có tất cả tình yêu

lẫn tình bạn, còn ngược lại bạn sẽ mất tất cả tình bạn lẫn tình yêu". Đó là suy nghĩ của tôi, một con chó xấu xí. Còn nữ diễn viên xinh đẹp nổi tiếng người Mỹ Martha Scott nói như thế này: "Nếu bạn đối xử với con chó như con người, nó sẽ đối xử với bạn như một con chó".

Bà này là người ta mà bà nói về chúng tôi đúng ghê.

Trại Hoa Vàng, tháng 8-2015